

Thơ Mặc Giang - Quyển 2

(100 bài : 101 – 200)

Mục Lục

Mặt trời đi ngủ sớm	101
Người dân quê đất mới	102
Tôi là một người câm	103
Tôi là một người điếc	104
Tôi là một người khùng	105
Cành không điểm nụ, trở bông mỉm cười	106
Thơ tôi	107
40 năm, nhớ Ngài Quảng Đức	108
Tôi là người đạp xích lô	109
Tôi đâu có nói tôi làm thơ	110
Cho hay, tỉnh mộng đêm dài	111
Em bé không biết nói	112
Trợn chưa, nửa kiếp con người !	113
Ba mươi năm, như một giấc mơ !	114
Mai một tôi về thăm quê cũ	115
Tiếng hát chưa tan	116
Rừng nội thi ca	117
Đỡ nét mây ngàn	118
Nguyên sơ, còn đó bóng hình !	119
Giật mình tỉnh mộng ô hô !	120
Loay hoay cho hết một ngày	121
Tôi người tài xế tắc xi	122

Nương thân quán trọ, cuộc chơi vô cùng	123
Tôi thương	124
Tôi chỉ là tôi	125
Ta còn nhớ ta	126
Tạ từ, chưa vẹn tình quê !	127
Xin nguyện làm người Nước Việt Nam	128
Non nước Việt Nam, non nước tôi	129
Miền Bắc quê hương tôi-1	130
Miền Trung quê hương tôi-1	131
Miền Nam quê hương tôi-1	132
Cao Nguyên quê hương tôi	133
Trung Du quê hương tôi	134
Đảo, Hòn va vẳng đó, quê tôi	135
Tôi là người du thủ, em ơi !	136
Hoa Đàm một đóa xinh tươi	137
Châu viên một đóa tinh anh mỉm cười	138
Vô thường nhân ảnh, kê đầu điểm canh	139
Vào cửa tử, tôi tìm về cõi chết	140
Mang hạnh nguyên, từ đó ta đi	141
Tôi xin-thơ nhạc	142
Vào cửa sinh, tôi đi tìm cõi sống	143
Tôi bước đi giữa đôi bờ sinh tử	144
Tiếng gọi thương yêu	145
Phương xa mắt Mẹ	146
Tình Mẹ muôn đời	147
Nhắc những em tôi	148
Bóng hình Cha muôn thuở	149
Xóa tan những nhục cho người con gái VN	150
Tử sinh cất bước rong chơi	151
Chú Cuội đổi hờn	152
Trêu mình thế nhân !	153
Đại Bàng tung cánh gió	154
Một vòng xoáy, ngựa nghiêng vàng nhật nguyệt	155
Tan biển mãi bên bờ lau cát bụi	156
Tang tình bao gánh, nợ lằn tình tang	157
Sông bến cũ, mái nhà xưa ấm-lạnh !	158
Người lớn đã giết các em rồi !!!	159
Núi rừng kỳ vĩ của ta ơi !	160
Tôi viết thơ để lại cho đời	161
Máu chảy về tim, rung lòng nhân thế	162
Tôi là Cô Thôn Nữ	163
Lăn quay con tạo, huyền sinh vô cùng	164
Mai tôi về	165
Trái đất của ta	166
Tôi là một con tàu	167
Tôi là Người Phu Quét Đường	168

Tôi là Người Phu Khuân Vác	169
Tôi là Một Người Thợ May	170
Héo Hon, Còn Đó Nụ Cười !	171
Nắng đổ ngày về	172
Tôi Người Cạo Mủ Cao Su	173
Tôi là Người Phu Hầm Mỏ	174
Ta đứng đó, nhìn ta cùng hư huyền !	175
Tôi đi Mở Cửa Thềm Hoang	176
Tôi đi Mở Cửa Ngày Mai	177
Tôi gởi bài thơ Thứ Nhất	178
Tôi gởi bài thơ Thứ Hai	179
Tôi gởi bài thơ Thứ Ba	180
Tôi gởi bài thơ Thứ Tư	181
Tôi gởi bài thơ Thứ Năm	182
Nát cõi Trần Gian, Thiên Đàng chấn động !!!	183
Cõi Bào Ảnh Phù Sinh hằng hiển hiện	184
Ta bước đi trên quê hương ta	185
Ta xin vào cõi trần gian	186
Buông tay, Vô Cùng !	187
Ta là Ta mãi mãi	188
Tôi không hứa, và tôi không làm được	189
Tuổi Trẻ đi qua, Thần Tiên biến mất	190
Vương hình cát bụi lang thang	191
Chiếc bóng theo hình	192
Xóm nhỏ Tình Quê	193
Tôi là Người Dân Quê Đồn Điền	194
Tôi là Người Giáo Viên	195
Một ngày mai sẽ mới	196
Khôn khổ một đời xe thổ mộ !	197
Tôi còn đó, vô cùng !	198
Té một lần ngã gục !	199
Lại một nhịp cầu !	200

Mặc Giang 9 (trên các trang nhà thonhacmacgiang, quangduc, daophatngaynay)

Người dân quê đất mới
 Tôi là một người cầm
 Tôi là một người điếc
 Tôi là một người khùng
 Cành không điếm nụ, trở bông mỉm cười
 Thơ tôi
 40 năm, nhớ Ngài Quảng Đức
 Tôi là người đạp xích lô
 Tôi đâu có nói tôi làm thơ
 Cho hay tỉnh mộng đêm dài
 Em bé không biết nói

Mặt Trời Đi Ngủ Sớm

Tháng 03 - 2004.

Bữa hôm nay mặt trời đi ngủ sớm
Nắng nhẹ rơi vàng vọt kéo nương chiều
Đầy lung trời nhẹ nhẹ gió hiu hiu
Nắng gát đầu non ngập ngừng chưa muốn tắt

Từng tia nắng loang đi, giăng ánh mắt
Hoa lá cỏ cây biến sắc, sẫm màu
Chim muông về tổ, cất tiếng bay mau
Hoàng hôn xuống, bóng chiều rơi yếu ớt

Bầy bướm nhỏ, rời vườn hoa, biến mất
Muỗi vo ve, đồng xuất hiện bay bay
Người dân quê đã kết thúc một ngày
Đèn phố thị gần xa chập chờn xanh đỏ

Bếp nhà quê phát mùi bay đầu ngõ
Bếp châu thành đồng vương gió lay lan
Tiếng chuông chùa trong thanh thoát ngân vang
Nền nhà thờ lung linh đèn cầu nguyện

Đêm đã đến buông bóng đen khép kín
Những vì sao lấp lánh chôn xa mờ
Dòng mực dài, tôi viết vội vàng thơ
Ghi lại nét mặt trời đi ngủ sớm

Kìa những ánh lập lòe bày đom đóm
Thương bóng đêm, mang chút sáng hiện về
Tiếng đế nỉ non nhỏ nhỏ sau hè
Tiếng thạch sùng cũng hòa âm chắt lưỡi

Vạc đầu hôm, gọi hồn ai nhắn gửi
Quốc canh khuya, mồn mỗi thức đêm trường
Vàng thơ chạy dài những nét du dương
Mặt trời ngủ, vàng thơ bay đầu mắt.

Người Dân Quê Đất Mới

Tháng 03 - 2004.

Từ già quê hương đi tìm đất sống
Giã biệt xóm làng, nơi cất rôn chôn nhau
Đi đến thật xa núi thẳm rừng sâu

Đôi tay trắng vẽ khung trời gian khổ

Rừng núi hoang vu, mồ hôi đã đổ
Nước mắt tuôn theo mưa nắng dãi dầu
Đốn cây, phá rừng, cuốc bẫm, cày sâu
Dựng vách dựng phen xây mái nhà nho nhỏ

Năm tháng dần qua, phong trần mới có
Lúa, bắp, mì, lang, rau, cải, bí, bầu
Sơn lam chường khí bạc đãi biển dâu
Biển sỏi đá thành gạo cơm, ăn mặc

Mười năm, hai mươi năm, dày công khổ nhọc
Cơ ngơi, sự nghiệp, gian khó mới tạm nên
Vườn trà, cà phê bung sức vươn lên
Xoài, mít, vải, điều sum suê trĩu trái

Từng vụ, từng mùa thi công gặt hái
Từng bước thời gian cuộc sống yên lành
Ngày từng ngày, lao khổ vẫn vòn quanh
Tay nhỏ, tay tròn, tay vun, tay vén

Vào bước tương lai có nhiều hứa hẹn
Chỉ mong sao cho mưa nắng thuận hòa
Vùng sâu vùng xa cây trái đơm hoa
Chung sức sống đằm cần lao quê mẹ

Gối mộng rừng khuya giật mình nói khẽ
Quãng đường qua, sỏi đá cũng ghê gai
Bước phong sương, mòn sức lực dậm dài
Đời lam lũ, người dân quê đất mới.

Tôi Là Một Người Cầm

Tháng 03 - 2004.

Tôi là một người cầm
Cầm từ trong bụng mẹ
Cầm mới khi ra đời
Cầm đến ngày khôn lớn
Cầm ơi hỡi là cầm

Tôi là một người cầm
Cầm từ thuở chào đời
Cầm khi bập bẹ nói
Lớn lên và trôi nổi
Cầm sao vẫn còn cầm

Tôi là một người câm
Nói năng chỉ làm bầm
Hết ê a rồi á
Ai người trong thiên hạ
Sao hiểu được người câm

Vì câm nên nói làm bầm
Nói bao nhiêu nữa vì câm nói gì
Người câm dù có nói chi
Ai nghe có biết nói gì mà nghe
Trông tôi sao ngộ quá hê
Nhìn người ta nói, không nghe, mỉm cười
Tưởng tôi giữ tiếng giữ lời
Người ta lại mên con người của tôi
Đến khi họ biết tôi rồi
Người câm mang nỗi thiệt thòi biết bao
Dù cho có nói thế nào
Người ta không thể làm sao hiểu mình
Nói năng hay cứ lặng thinh
Người ta không thể hiểu mình muốn sao
Không nghe, nói được thế nào
Biết không nói được làm sao bây giờ
Tôi buồn ngẫm nghĩ vắn vơ
Nhiều khi tính chuyện đại khờ riêng tôi
Tính đi tính lại rồi thôi
Cam thân cam phận và tôi cam lòng
Trời đong nước mắt lưng tròng
Đất đong âm ức chất chồng lên nhau
Đêm dài thức trọn canh thâu
Người câm thức trọn một bầu tâm tư
Sự đời thật lắm dễ ngơ
Đã câm mà lại có người luyến thương
Ông tơ kết mối tơ vương
Bà nguyệt se chỉ vẽ đường nên duyên
Vợ chồng cùng hội cùng thuyền
Chỉ tay ra dấu nỗi niềm cũng xong
Rồi con rồi cái long tong
Cùng câm cùng lặng cùng tròng lên nhau
Mới hay cùng kéo khổ đau
Mới hay cùng chở một tàu thương thân
Mới hay cái nợ phong trần
Mới hay cái nợ phù vân thế tình
Riêng tôi đã khổ riêng mình
Rồi chồng rồi vợ hết mình tới con
Dòng sông cay đắng bỏ hòn

Đắm chìm bi lụy vương tròn oan gia
Câm chi câm cả một nhà
Đeo mang nghiệp dĩ mới ra nỗi này
Người câm khổ lắm ai hay !!!

Tôi Là Một Người Điếc

Tháng 03 - 2004.

Tôi là một người điếc
Người ta có nói gì
Tôi cũng đâu có biết
Người ta có nói gì
Tôi cũng đâu có nghe

Tôi là một người điếc
Có ai nói cái gì
Tôi cũng kêu tiếng hã
Có ai hỏi điều gì
Tôi cũng đáp tiếng ha

Ha cái gì mà ha
Hã cái gì mà hã
Người điếc tôi đâu lạ
Có nghe được cái chi

Sự đời cũng đến cũng đi
Cũng ăn cũng mặc riêng thì cái nghe
Lỡ tai mở giống như che
Ráng ha ráng hã có nghe được nào
Dù cho có nói làm sao
Tôi nghe không được kêu gào làm chi
Dù cho có nói làm chi
Tôi nghe không được cái gì làm sao

Họ nói trời cao cao
Tôi nói ừ, thấp thấp
Họ nói đời bầm dập
Tôi nói ừ, không sao

Điếc mà nghe được thế nào
Điếc rồi khổ lắm ai nào có hay
Người ta nói hết một ngày
Tôi nghe tôi nói tới nay về nhà
Người ta nói chuyện gần xa
Tôi nghe tôi nói cửa nhà của tôi
Người ta kể chuyện đất trời

Tôi nghe tôi nói chè xôi mua về
Người ta nói tiếng khen chê
Tôi nghe tôi nói ước thề gì đâu

Hai lỗ tai, vọng không âm, chẳng động
Một cái nghe, vang không tiếng, chẳng lay
Điếc năm điếc tháng điếc ngày
Điếc từ thuở nhỏ đến nay vẫn còn

Tôi là một người điếc
Thấy người cười, tôi cười
Thấy người vui, tôi vui
Tôi cũng chưa biết tiếng con người ra sao nữa

Người ta nói chi rứa
Tôi nói chi như ri
Điếc tôi nào có nghe gì
Thương thay người điếc ai vì có nghe !!!

Tôi Là Một Người Khùng **Tháng 03 - 2004**

Tôi là một người khùng
Đất trời bao lớn
Đâu phải không dung
Một túi trên vai, tôi đi đủ chỗ
Nhân thế chợt nhìn, thấy tôi khốn khổ
Nhưng riêng tôi, đâu có khổ gì đâu
Nay thì ngủ dưới gầm cầu
Mai thì ghé đá, kê đầu công viên
Một thì xó chợ không tiền
Kia thì góc phố ai liền ban cho
Nhà ga nằm quắp co ro
Bến xe một bãi khò khò như tiên

Tôi là một người khùng
Suốt ngày lững thững
Miệng nói lai rai
Nói mãi nói hoài
Ai nghe đâu biết
Có khi tôi chụp lấy vàng trắng, giữa làn sóng biếc
Có khi tôi bắt một vì sao, xa tít lưng trời
Đưa hồn lên đỉnh chơi vơi
Thần tiên mở cửa đón mời tôi đi

Đến cung trăng ai vì chú Cuội
Chi Hằng ơi, lui thui ở đâu
Đưa tay tôi bắt nhịp cầu
Để cho chú Cuội hết sầu tháng năm

Tôi là một người khùng
Đời người dài ngắn
Còn có bao lăm
Trăng sáng đêm rằm
Ai nhìn trăng khuyết
Túi rách gói đầu, lay bóng nguyệt
Thân tàn kê mộng, gọi đêm thâu
Tôi nghe thanh vắng chìm sâu
Hồn ai nhắn gửi dạ sầu kỷ canh
Tôi nghe gió thoảng trong lành
Những hồn khuất bóng vây quanh chơi cùng

Tôi là một người khùng
Nghe được hai tiếng nói
Tiếng nói của con người
Và tiếng nói của loài ma
Quảng đi một gánh không nhà
Quảy đi một túi đầu là của tôi
Hồn tôi đã gọi lên trời
Thân tôi còn gọi cho người nhân gian
Phó thác một đời không năm tháng
Bỏ đi một kiếp sống lang thang

Tôi là một người khùng
Khi vui tôi muốn khóc
Khi buồn tôi chẳng than
Bước chân nhẹ gót ca vang
Gởi trăng cho gió gởi ngàn thiên thu
Hỏi trong thăm thăm mịt mù
Còn không kiếp sống âm u người khùng
Khùng ơi khùng hỡi là khùng !!!

**Cành Không Điểm Nụ,
Trở Bông Mím Cười**
Tháng 03 - 2004.

Trèo lên trên đỉnh chơi voi
Lắng nghe gió gọi muôn lời vi vu
Tìm trong tận cõi mịt mù
Lắng nghe cát bụi ngàn thu rợn hồn

Tìm từ dấu tích hồng hoang
Bao nhiêu hình bóng có còn gì đâu
Vẽ chi vụn cõi tinh cầu
Có không diệu thể chìm sâu muôn trùng
Khởi đi từ điểm vô cùng
Rờ lên dấu ngọc mật mùng ngàn xa
Khởi đi từ cõi ta bà
Sống trong huyền mộng, đi qua tuyệt hình
Bảo rằng diệu hữu chân linh
Khác chi vụn thể tử sinh muôn loài
Thôi đừng nói những xa xôi
Vẽ chi ảnh tượng lở bồi mênh mông
Ta nghe tiếng gọi dòng sông
Bên bờ rêu cũ, chẳng trông ta về
Ta về, xa lạ muôn bề
Nhìn trông một thoáng, ta lìa, ra đi
Nói rằng tử biệt sinh ly
Mỗi một sinh tử, bước đi vô cùng
Đêm mờ gói mộng cây rung
Vô thi không nghĩa, vô chung ích gì
Đi tìm nguyên vẹn : mê si
Có gì nguyên vẹn mà đi kiếm tìm
Tầng không bay lượn cánh chim
Chim bay qua khỏi, dấu tìm còn đâu
Nghe từ vụn vỡ biển dâu
Bờ lau cát trắng vẽ đầu chân mây
Bên hồ bóng nguyệt lung lay
Nương làn sóng biếc đưa tay lên ngàn
Ánh trăng cũng ánh trăng vàng
Ngàn năm xưa, giống chi ngàn năm sau
Dù cho hiển hiện một màu
Một màu chẳng có muôn màu chẳng không
Ô hay, cát bụi mây hồng
Cảnh không điểm nọ, trở bông mím cười !!!

Thơ Tôi

Tháng 03 - 2004.

Thơ tôi trang trải chẳng ai xem
Gió lộng mang đi rải xuống thềm
Tan tác bụi mờ sương giá lạnh
Lắng nghe giọt đặng nhỏ về đêm

Thơ tôi một gánh bước hàng rong
Thiên hạ khen chê đừng có hòng

Khán tiếng, gọi hồn thơ, rất cổ
Tiếng thơ bay bổng chẳng cân đong

Thơ tôi thân quá chẳng ai coi
Đem chất lên xe bán chợ trời
Thơ ngủ gục đầu, thôi ế ẩm
Giật mình nhìn ngắm những xa xôi

Thơ tôi đem gởi ở trên non
Non bảo rằng non hết chỗ còn
Cách mấy ngọn đồi bên núi cả
Rừng già núp bóng cội cây non

Thơ tôi một gánh thả trôi sông
Bèo giạt lan xa, nổi giữa dòng
Sóng gợn ướt mình, lăn sóng nước
Dòng thơ tuôn chảy khắp mênh mông

Tôi vớt thơ lên rải dọc đường
Sợi thơ óng ánh rọi tà dương
Hoàng hôn góp nhặt thơ tôi lại
Để sót mấy vàng hạt ngân sương

Thơ tôi không bán cũng không mua
Tôi rải lên không ngọn gió lùa
Bay khắp trên ngàn, sao đắm lụy
Ngân hà xao xuyên, tiếc hơn thua

Thơ thân vì ai khách vấn vương
Hỏi thơ gì đó, ấy thơ đường
Bốn câu bảy chữ âm gieo vận
Kim cổ thi nhau dệt mộng đường.

40 Năm, Nhớ Ngài Quảng Đức

Ngược dòng thời gian bốn mươi năm
Một vị Thầy vị pháp thiêu thân
Ngọn lửa thiêng vượt chín tầng
Vũ trụ đất trời rung chuyển
Tâm tư biến thành khói quyện
Hạnh nguyện kết tụ đài sen
Tâm lực chuyển hóa thành đèn
Sáng soi muôn ngàn tăm tối
Bốn biển, Năm châu thức dậy
Hướng nhìn Phật Giáo Việt Nam

Ngợi ca Một Cánh Hoa Đàm
Tụ thành Quả Tim Bồ Tát
Từ đây, Quê hương, Đạo pháp
Từ đây, đất nước, lòng dân
Qui tụ mọi thành phần
Hát bài ca Dân Tộc
Hát bài ca Thống Nhất
Rợp màu cờ ngũ sắc
Phật Giáo Việt Nam
Ngài mang hạnh nguyện, đốt ngọn lửa thiêng
Lửa thiêng bùng cháy, sáng tỏa đài sen
Ngài vẫn chấp tay, nhắm mắt, ngồi yên
Chúng con sụp lạy, cúi đầu !
Hồn đau lặng câm, nín thở !
Vọng vang kinh kệ nhiệm mầu
Việt Nam lặng khóc, chìm sâu
Muôn phương khắp hướng, Năm châu nức lòng
Ngài về Thánh Đức thông dong
Cho Việt Nam thoát khỏi vòng trầm mê
Lửa thiêng sưởi ấm bốn bề
Từ bi thấm đượm tình quê đậm đà
Đạo mầu rũ sạch phong ba
Phật Giáo hòa nhuận ngôi nhà Việt Nam
Một bức hình, ảnh tượng bốn mươi năm !
Một trái tim, ảnh tượng của Pháp thân !
Bóng tối thâm u, lộ chiếu trắng vàng
Màn đêm khép lại, cho vùng đông ló dạng !
Phật Giáo Việt Nam, hai ngàn năm tỏa rạng
Dân tộc Việt Nam, năm ngàn năm huy hoàng
Đạo mầu tỏa bóng từ quang
Việt Nam - Phật Giáo sắt son muôn đời !!!

Tháng 10-2003
TNT Mặc Giang

Tôi Là Người Đạp Xích Lô

Tháng 03-2004

Tôi là người đạp xích lô
Mời anh, mời chị, mời cô đi cùng
Xích lô tôi chạy khắp vùng
Người dân phố thị thường dùng xích lô
Ngày ngày mấy cuộc mệt phờ
Bao cơm gạo có, bao mồ hôi đong
Dù cho một cuộc mấy đồng
Xích lô tôi đạp lung còng đuôi tôm

Dù cho khách trả thiệt hơn
Tùng đồng tôi đập có còn hơn không
Đường bằng, đường dốc, đường giồng
Cong lưng tôi đập mấy đồng ai hay
Có khi đập suốt một ngày
Mà không có khách, một ngày thiếu ăn
Có khi rút cổ nặng hoẵng
Khách còn réo gọi, muốn oản lưng tôm
Mới mờ sáng, đã lôm khôm
Trời đen như mực, tối om chưa về
Xích lô tôi cũng một nghề
Quanh năm suốt tháng mỗi mê thân tàn
Tôi đâu có dám bỏ ngang
Gạo cơm đâu có mà mang về nhà
Một đồng vào, một đồng ra
Được đâu hết đó, cửa nhà có chi
Cả đời tôi cứ chạy đi
Vỏ xe mấy lớp còn ghi dọc đường
Đường này ghi dấu phong sương
Đường kia để nét phố phường dấu yêu
Đường này tịch tịnh cô liêu
Đường kia còn kéo bóng chiều chờ ai
Đường này ghi nỗi đọa đày
Đường kia, thở vắn than dài, ô hô
Mời anh, mời chị, mời cô
Cần đi đâu đó, xích lô tôi này
Ngày qua rồi lại qua ngày
Xích lô tôi đập tháng ngày chờ ai
“Thức khuya mới biết đêm dài”
Canh tàn mới biết bóng dài tàn canh
Xích lô từ thuở đầu xanh
Đến nay bạc trắng, trông tránh xích lô
Xích lô ơi hồi xích lô !!!

Tôi Đâu Có Nói Tôi Làm Thơ

Tháng 3 - 2004

Tôi đâu có nói tôi làm thơ
Nét đẹp tràn sông, ý ngập bờ
Sóng nước lăn tăn chim cá lặn
Mây bay ngơ ngẩn nổi chim sa

Ý thơ đâu có để làm thơ
Thơ thả gì đâu thơ thả thờ
Dòng nước trong veo hòa ý vị

Cung đàn trời nhịp gọi là thơ

Tôi nói trong tôi tự tiếng lòng
Cho em bé nhỏ những chờ mong
Cho người lớn tuổi thôi sầu mộng
Nhân thế uơm mơ dệt nụ hồng

Tôi viết những dòng chữ mến thương
Cho em đôi nét để lên đường
Cho người lữ thứ về quê cũ
Nhìn những phai tàn, có vấn vương

Tôi viết cho ai vững bước đi
Đã đi, đừng có nói năng gì
Miễn sao trên bước đường đi ấy
Lan rộng tiếng từ, tỏa tiếng bi

Tôi viết cho đời bớt khổ đau
Đừng gây ai oán tạo ưu sầu
Đừng mang cay đắng xây phiền lụy
Mà kết hương thơm đượm sắc màu

Bài thơ tôi viết gọi yêu thương
Mở cửa cảm thông mọi nẻo đường
Xoa dịu vạ sâu đeo thế kỷ
Tình người vun vén, lấp tang thương

Bài thơ tôi viết gọi cho em
Hướng nẻo thuyền đời bước vơn lên
Ước vọng biển thành điều hiện thực
Ngày mai tươi sáng đón chờ em

Tôi biết viết gì cho chị đây
Heo may ngọn gió động niềm tây
Lá vàng gợn sắc màu tím tím
Còn có lá xanh, chị có hay

Tôi viết những lời gọi đến anh
Núi cao biển rộng sức tung hoành
Vá trời đội đá phi sinh lực
Đánh đổi gian nan việc mới thành

Tôi viết gọi về mẹ dấu yêu
Nắng mưa mẹ đã khổ đau nhiều
Cho con của mẹ đường đi tới
Mẹ hỡi, còn không cuối bóng chiều

Và tôi xin viết gửi cho cha
Bếp lửa nhà tranh dưới mái nhà
Bên cội cây già nghiêng đáy nước
Con còn nhớ mãi bóng hình cha

Tôi viết cho ai, cho mọi người
Đau buồn buông bỏ, tạo xinh tươi
Hoang tàn lấp lại, xây cao đẹp
Thân thiện hòa vang, nở nụ cười

Những lời tôi viết bảo là thơ
Thơ đến thơ đi thơ thần thờ
Thơ gác đầu non nhìn bóng nguyệt
Thơ nằm góc biển ngắm trăng mơ.

Cho Hay Tĩnh Mộng Đêm Dài

Tháng 03 - 2004.

Đưa tay nắm bắt tầng không
Tầng không nắm gọn trong lòng bàn tay
Đưa tay nắm bắt tháng ngày
Thời gian hết đợi tháng ngày hết trông
Đi về thăm hỏi mùa đông
Giá băng đâu mất bếp hồng ấm êm
Mùa thu còn ngủ bên thềm
Rụng rơi lá úa đâm chồi lá non
Ve sầu vào hạ nỉ non
Tiếng kêu réo rắt mỗi mòn vì ai
Hoa cười điểm nụ cảnh mai
Mùa xuân trước mặt kéo dài bao lâu
Đêm về gõ cửa canh thâu
Màn đêm e ấp gói đầu bình minh
Nắng lên vạn vật vươn mình
Hoàng hôn đứng đợi cuối ghềnh xa đưa
Mây mù giăng lối đàn mưa
Giọt mưa ngưng đọng để chừa mai sau
Tóc xanh óng mượt mái đầu
Có vài góc trắng nằm sâu tế bào
Lắng nghe từ giấc chiêm bao
Tâm tư nặng nặng thưở nào chưa quên
Lắng nghe từ nỗi buồn tênh
Niềm vui hé mở bên thềm chờ trông
Lắng nghe từ tiếng thình không
Còn kia tiếng vọng cuối dòng ngân xa
Thời gian bóng dáng chưa qua

Không gian đã điếm âm ba ngày về
Mai kia còn có con mê
Ngày xưa sót lại lời thề đầu non
Đường đi chưa mở lối mòn
Đường về đã hiện nụ son điếm hồng
Đặng trình mấy bước thông dong
Quy trình đứng đợi chớ mong chi nào
Ba sinh mấy ngọn sóng đào
Bình sinh lướt gió để vào mệnh mộng
Ngày mai biển trở về sông
Non quay về núi, cội trông về nguồn
Đêm dài vang vọng tiếng chuông
Tiếng chuông vang vọng tỉnh hồn chờ ai
Cho hay tỉnh mộng đêm dài !!!

Em bé không biết nói

Tháng 04 - 2004.

Ngày xưa em còn nhỏ
Khi mới sinh ra đời
Em bé nào cũng khóc
Em cũng khóc chào đời

Thời gian dần tháng tuổi
Bọn trẻ nói ê a
Em cũng bập bẹ nói
A á á à a

Rồi những em bé khác
Khi tập nói ba ba
Khi tập nói má má
Em chỉ nói ê a

Lớn lên vài ba tuổi
Em cũng chỉ mấy lời
Mẹ cha chờ mòn mỏi
Sao chậm nói con tôi

Mẹ cha những lo thẳm
Sao con không chịu nói
Dù tìm muôn cách hỏi
Em cũng chỉ á a

Ông, không lẽ con mình
Coi chừng nó bị câm

Bà đừng hay nói gỡ
Câm cái gì mà câm

Khi lớn lên chồng ngồng
Em chỉ ngó chỉ nhìn
Trung thành hai tiếng nói
Hai tiếng nói ê a

Sao con vậy hờ ba
Sao con vậy hờ má
Đến nay đã lớn rồi
Cũng chỉ có ê a

Đời biết bao thứ chuyện
Em chẳng nói nên lời
Biết làm sao mà nói
Dù người ta có hỏi

Đâu nghe mà nói được
Biết mà chẳng thành lời
Thật là điều vô phước
Em nói em hiểu thôi

Tuổi đời ngày một nhiều
Em chỉ nói bấy nhiêu
Hết ê a lại á
Và ôm nỗi buồn hiu

Ôi thân phận người câm
Em chỉ nói làm bầm
Không ai nghe hiểu nỗi
Hiểu sao được người câm

Cuộc đời muôn vạn lối
Em có miệng không lời
Dù em không có nói
Nhưng ao ước cuộc đời

Đừng thêm những người câm
Riêng đời em tăm tối
Xin đừng ai han hỏi
Câm ơi hỡi là câm !!!

Mặc Giang - Thơ 10

01. Trọn chưa, nửa kiếp con người
02. Ba mươi năm như một giấc mơ
03. Mai một tôi về thăm quê cũ
04. Tiếng hát chưa tan
05. Rừng nội Thi Ca
06. Đờ nét mây ngàn
07. Nguyên sơ, còn đó bóng hình
08. Giật mình, tỉnh mộng ô hô
09. Loay hoay cho hết một ngày
10. Tôi người tài xế tắc xi
11. Nương thân quán trọ, cuộc chơi vô cùng
12. Tôi thương
13. Tôi chỉ là tôi
14. Ta còn nhớ ta

Trọn chưa, Nửa kiếp con người !

Tháng 4-2004

Mấy mươi năm, quãng đường dài không nhĩ !
Bên trần gian, vui dập biết bao lần
Mới hay một cõi phong trần
Thăng trầm đày đọa bao lần mới thôi
Khi mở mắt chào đời
Mấy ai không tiếng khóc ?
Khóc rạn vỡ đón mời
Hay khóc cho một kiếp phù sinh ?
Trầm tư, độc ảnh một mình
Trông không chiếc bóng, vương hình thương thân
Tang thương để biết thế nhân
Biển dâu để biết chẳng lần lựa ai
Trăng mờ còn có sao mai
Rêu mờ còn có bóng dài dậm băng
Mấy mươi năm, lặn lội nặng hoẵng
Tròn nửa kiếp, còn chi không đủ
Hun hút mãi như dòng nước lũ
Cuốn trôi đi tan tác như bèo
Bước đi, mấy núi cũng trèo
Bước về, mấy dốc mấy đèo cũng trông
Cửa nhà, vợ vợ, chồng chồng
Con con, cháu cháu đèo bông curu mang
Còn kia nào họ nào hàng
Còn đây thân thích chẳng màng gian truân
Còn kia bao kẻ khôn cùng
Còn đây tiếng khóc, chia chung nụ cười
Cành lá úa, hoa tươi còn đó
Cội cây già, vò võ còn đây

Trời trong, khuất bóng vầng mây
Nước trong, ản dấu đục ngây chưa về
Ước mơ gợi chốn sơn Khê
Lời nguyên gác lại câu thề đầu non
Một lòng mây dạ sắt son ?
Một thân mây thể héo hon đêm ngày !
Cuộc đời chông đỡ đôi tay
Thương thân lấy phận tỏ bày cùng ai
Có nghe giấc mộng còn dài !
Có nghe giấc điệp chưa phai nọ hồng !
Xa mờ đêm những giọt không
Bên thềm ngóng đợi, chờ trông ai về
Dù ai chưa vẹn ước thề !
Dù ai chưa trọn ước thề vì ai !
Bước một, còn biết bước hai
Bước ngắn, còn biết bước dài, phải không ?
Nhân gian mấy kẻ tương đồng
Thế nhân xuân hạ thu đông mấy mùa !
Phát phơ bao ngọn gió lùa
Còn bao nhiêu nữa, hay chưa hỡ người !
Cười đi, chín bỏ làm mười
Một mười cũng thế, mười mười cũng là
Dù cho đài cát ngọc ngà
Dù cho anh kiệt, sắc pha nào nề
Một mai qua khỏi cơn mê
Thử xem cõi mộng ê chề tới đâu
Chiều nghiêng xế bóng mái đầu
Đi - Về nhẹ nhẹ nhịp cầu trần ai
Sông xưa, bến cũ, lối cài
Tình xưa, nghĩa cũ, đêm dài ngán sương
Gởi đời khúc nhạc yêu thương
Gởi đời tiếng hát trên đường phù tang
Cung đàn réo rất âm vang !!!

Ba mươi năm, như một giấc mơ

Tháng 4 - 2004

Quãng đường ba mươi năm
Như dòng sông nước chảy
Gió bụi nào đưa đẩy
Đời như một giấc mơ

Đang hiện tựa vầng thơ
Rõ ràng bày trước mặt

Tôi dò tìm nắm bắt
Bao nhiêu chuyện đã qua

Hỏi thăm những gần xa
Kia nắm mồ của mẹ
Nọ nắm mồ của cha
Và em thơ thỏ thẻ

Ngồi bên tôi bao giờ
Tôi hỏi và tôi nghe
Chuyện quá khứ xa mờ
Chuyện đã qua, đang tới

Tôi nghe và chờ đợi
Như nước cuốn đưa về
Nhà em ở bên kia
Theo con đường đất nhỏ

Mình ngồi đây, đầu gối
Trong khu đất vườn nhà
Đưa mắt nhìn xa xa
Kia mái nhà em đó

Bên bếp hồng nho nhỏ
Đang chờ đợi cơm chiều
Hoàng hôn gọi tịch liêu
Đêm về trông xa vắng

Ngập ngừng làn mây trắng
Tia nắng gác đầu non
Trăng khuyết vắt nghiêng nghiêng
Giữa lưng trời vàng vọt

Mờ mờ nhưng thấy được
Bóng tối đẩy hoàng hôn
Lối mòn về bên mẹ
Cách mấy khoảng ven đồi

Đưa mắt nhìn xa xôi
Tiếng em tôi đang nói
Có một người đi tới
Tôi biết đó là ai

Bóng đêm phủ chạy dài
Trông xa mờ vời vợi
Người nhìn tôi mỉm cười

Tôi nhìn người hiểu ý

Đời tôi ngàn vạn lý
Một bước biệt dặm trường
Tìm lại những thân thương
Một chuyến về thăm vội

Trăng ngà soi le lối
Đàn em nhỏ vui chơi
Tôi nghe như đón mời
Giấc mơ chợt biến mất

Tôi quay nhìn quanh quất
Thì ra một giấc mơ
Nước trôi giữa đôi bờ
Ba mươi năm rồi nhĩ !

Mai Một Tôi Về Thăm Quê Cũ

Tháng 5-2004

Mai một tôi về thăm quê cũ
Thăm lại nỗi niềm bóng dáng xưa
Thời gian đếm mãi làm chi nhẽ
Khung trời le lối bóng sao thưa

Mai một tôi về thăm quê cũ
Phong sương mấy lớp đã vừa chưa
Lớp mòn rêu cũ thêm lớp nữa
Sao ngủ lưng trời sao lưa thưa

Mai một tôi về thăm quê cũ
Thăm cội cau già ngả màu bông
Trắng vàng rơi rụng bao màu đã
Vàng - bạc Trường sơn, trắng - biển Đông

Mai một tôi về thăm quê cũ
Thăm nấm mồ cây cỏ mọc quanh
Cỏ cây rúng rẩy thâm kêu khẽ
Đã mới mòn chưa những úa xanh

Mai một tôi về thăm quê cũ
Phố phường nhấn gởi nẻo cô thôn
Đường xưa lối cũ, trêu tuế nguyệt
Mưa nắng điêu tàn, cột tháng năm

Tôi vẫn còn đây, kiếp viễn phương
Quê tôi còn đó, vĩnh miên trường
Thời gian gói trọn, trời cô đọng
Âm áp tình quê, vạn nẻo đường

Hò hẹn lựa lần, mai với một
Mai gởi bên chờ, một bên trông
Một mai, kèn cựa, trôi đi mãi
Một vẫn còn xa, mai có không

Hẹn hò chuyến nữa sẽ về thăm
Cùng bao nhiêu chuyến rải lên thêm
Hương quê gởi gắm tình quê cũ
Trăng lặn dòng sông, đêm mấy canh !!!

Tiếng Hát Chưa Tan

*Thơ Nhạc * Tháng 6-2004*

Nếu không vui làm sao biết cười
Nếu không buồn làm sao biết đau
Nếu không cay làm sao biết đắng
Ai không nghe cát đá đổi màu

Tôi sinh ra làm kiếp con người
Bước phong trần mưa gió lên ngôi
Bước lang thang bụi mờ giăng lối
Tôi bước đi trọn kiếp con người

Như cánh chim vỗ cánh lưng trời
Tung cánh bay về với muôn nơi
Đôi cánh chim chưa hề biết mỏi
Giữa khung trời lồng lộng chim ơi

Cuộc đời nào tôi bước đi qua
Khắp nhân gian đâu chẳng là nhà
Mỗi sắc thân như làn mây trắng
Cát bụi nào rời cũng phôi pha

Kiếp nhân sinh trôi nổi bèo bồng
Mỗi vào ra bèo bọt mênh mông
Như nắng rơi trên làn sóng biếc
Cõi hồng trần có khác nào không

Góp thời gian tôi bước lên ngàn
Góp cuộc đời trong túi hành trang
Bước phiêu du về miền sương gió

Nâng tay đàn tiếng hát chưa tan.

Rừng Nội Thi Ca

Tháng 6-2004

Đêm khuya vắng vầng trăng chiếu rọi
Ánh trăng ngàn vọi vọi thanh thiên
Đưa hồn về chốn diễm huyền
Đi vào rừng nội của miền thi ca
Nghe lòng lộng thướt tha theo gió
Rừng thơ vẫn sáng tỏ muôn đời
Lần mò trong đó ta chơi
Tìm trong ký ức viết lời thành thơ
Bích Câu Kỳ Ngộ, vô danh thị
Phan Trần, Trinh Thử, Nhị Độ Mai
Đào tiên mở lối thiên thai
Suối tiên reo khúc đêm dài mộng mơ
Nguyễn Du, tự bao giờ đứng đó
Ba trăm năm, vò võ Tố Như
Vân Tiên ngâm vịnh lác lư
Nguyễn Đình tên Chiêu bấy chừ Ba Tri
Cung Oán Ngâm Khúc vì ai nhĩ
Gia Thiều thán hận chỉ cho ai
Chinh Phụ Ngâm Khúc đường dài
Thương Đoàn Thị Diễm hoa cài tiếc trâm
Thứ Lễ, bông, trầm ngâm Thế Lữ
Thét tiếng gươm vang, Hồ Nhớ Rừng
Thề Non Nước vọng khắp vùng
Sông Đà núi Tản cùng chung Tản Đà
Chí Làm Trai mẫn mà Công Trứ
Ôm vầng trăng Mặc Tử hồn bay
Đò đưa Nguyễn Khuyến lung lay
Ao Thu Lạnh Lẽo tỏ bày thiệt hơn
Chế Lan Viên tay đờn còn gảy
Lưu Trọng Lư rúng rẩy Nai Vàng
T. T. K. H. ai mang
Ti Gôn Hai Sắc đôi đàng ai quên
Xuân Diệu, vút khung rèm tình tự
Tú Xương, bí đời, chữ bút nghiêng
Xuân Hương tấm mát Hồ tiên
Bá Quát ngạo nghễ lên miền tiêu dao
Hữu Loan, bài hát nào tim tím
Yên Thao, nào với chuyện Làng Tôi
Vũ Hoàng Chương khói mềm môi
Phan Bội Châu vọng lên đồi Thiên Thu

Động Hoa Vàng, ấy chừ thôi nhĩ
Thả hồn bay ngẫm nghĩ chút thôi
Thơ văn kim cổ tài bồi
Ngâm, ca, thi, vịnh, thơ bầu, túi chơi
Rong mấy nhịp cho đời dần bước
Rừng thơ vẫn có trước có sau
Xanh xanh bát ngát một màu
Mỗi màu mỗi vẻ một màu xanh xanh.

Đỡ Nét Mây Ngàn

Tháng 6-2004

Chiều tà ngả bóng về tây
Phiêu du quán trọ đông đây xác xơ
Ra đi từ bấy đến giờ
Bước chân lãng tử cuối bờ còn chi
Ra đi không tiếng từ ly
Cuối bờ ngó lại, còn gì, trắng tay
Xa mờ lơ lửng chân mây
Tầng không én liệng buồn bay cuối trời
Trùng dương réo gọi trùng khơi
Mông mênh chào đón ngỏ lời mênh mông
Lạnh lùng ngồi ngắm thỉnh không
Lặng yên vũ trụ ngưng dòng bơ vơ
Ngân hà rải nhẹ vàng thơ
Có vì tinh tú hững hờ đọc chơi
Vàng thơ không ý không lời
Xuôi xuyên cùng thăm ngược khơi tận nguồn
Chữ tròn khép lại chữ vuông
Rụng rơi cát đá, vỡ tuông ngọc ngà
Chữ gần khép lại chữ xa
Không gian nín thở, nữa là thời gian
Đưa tay đỡ nét mây ngàn
Trăng sao kinh ngạc khép màn hư vô.

Nguyên Sơ, Còn Đó Bóng Hình

Tháng 6- 2004

Tôi tìm hình bóng nguyên sơ
Từ xa xưa ấy bây giờ ra sao
Thời gian vỗ cánh đưa vào
Xác xây ngũ thể đặng đeo hao mòn
Không gian khép mở vuông tròn
Cong cong một bọc sóng còn đẩy đưa
Sắc thân giữ được sao vừa

Đá còn nhẫn nại hay chưa hờ người
Tìm trong tiếng nói câu cười
Nửa in dấu ngọc nửa khơi vô thường
Tìm trong le lói tà dương
Nửa hong giọt nắng nửa vương ráng chiều
Sóng dài sóng vỗ tịch liêu
Lênh đênh mặt nước tiêu điều lan xa
Ngày qua, rồi lại ngày qua
Gởi bờ dĩ vãng phôi pha bóng hình
Nguyên sơ phiêu lãng một mình
Tâm như huyền mộng lung linh phương đài
Ngập ngừng tựa cửa nhật phai
Ngân sương đánh động lối cài dậm băng
Vẽ lên dấu nét không lần
Chìm về không vết điểm hằng nguyên sơ
Sóng còn vỗ nhịp bơ phờ
Dòng sông chuyển hóa o hờ trôi đi
Xa xưa còn lại được gì
Ngày mai sao nữa, hờ thì, thời gian
Trăng treo đủng đỉnh mây ngàn
Sao mờ lấp lánh mệnh mang vô tình
Nguyên sơ, còn đó bóng hình
Đưa tay nắm bắt bóng hình nguyên sơ.

Giật Mình Tỉnh Mộng Ô Hô !

Tháng 6-2004

Bụi mờ phủ dấu bên đường
Hoàng hôn lãng vãng chiều vương nắng chiều
Bên bờ sông vắng cô liêu
Đẩy đưa bè bọt lều bè nổi trôi
Lang thang từ độ luân hồi
Bơ vơ từ độ leo đòi phiêu du
Lặng yên độc ẩm thiên thu
Ngẫm cho thâm thấu mây mù trần gian
Vẽ chi một nét mây ngàn
Tô chi một điểm mệnh mang lung trời
Ba sinh đã hiện trong đời
Bình sinh cho thỏa trùng khơi điệp trùng
Cùng chung một cuộc chơi chung
Nét riêng ta giữ cho cùng mới thôi
Dù cho cát đá lở bồi
Dù cho bãi biển nương dâu gợn hồn
Chữ sinh sánh bước chữ tồn
Tang bồng một gánh dập dồn ba sinh
Bức tranh vân cầu hư vinh

Khen ai khéo vẽ ê mình trần gian
Ngày xưa tan tác bên đàng
Ngày mai ần dẫu bên hàng rêu xanh
Có còn nét ngọc tinh anh
Lung linh đáy biển treo cành đầu non
Xác xơ bào ảnh héo hon
Đọa đày nhân thế mỗi mòn xưa nay
Phù sinh duyên hợp tạm bày
Hóa đài lân thế đổi thay tựu hình
Tâm không, trống rỗng tánh linh
Chân không, đầy ắp như mình với ta
Có thì có cả hằng sa
Không thì không cả nữa là hư vô
Giật mình tỉnh mộng ô hô !!!

Loay Hoay, Cho Hết Một Ngày *Tháng 6-2004*

Loay hoay cho hết một ngày
Một ngày đã hết loay hoay vẫn còn
Ngày từ tám bé tí hon
Đến trăm tuổi hạc cũng còn loay hoay
Than thâm trách lẫn thương thay
Càng lay lắt lẻo càng quay vạt vờ
Lay qua, lay lại mệt khờ
Quay quanh, quay quần xác xơ thân tàn
Cái gánh, cái quảy, cái mang
Cái nai, cái xách, cái quàng phiêu linh
Cho dầy cái nhục, cái vinh
Cho mo cái đáy phù sinh phong trần
Nhân gian nào phải riêng phần
Trần gian nào phải lựa lần riêng ai
Sự đời gọt, giũa, dùi, mài
Cuộc đời thung, thảy, dầu dai, dãi dầu
Buồn trông nước chảy qua cầu
Biển dâu khéo vẽ sắc màu tang thương
Cho mềm cát bụi phong sương
Cho tan sỏi đá bên đường vỡ toang
Loay hoay như nước sóng còn
Đêm dài đã hết sóng còn còn lay
Mờ đông đánh động ban ngày
Hoàng hôn phủ xuống còn lay sóng còn
Vi đời, thêm một vết son
Còn hơn ử dật mỗi mòn mà chi
Trần gian một bến ngại gì
Nhân gian một cõi ngại gì trần gian

Loay hoay cũng thể mây ngàn
Không lay cũng thể mây ngàn bay bay
Có ta, cũng hết một ngày
Không ta, cũng hết một ngày loay hoay
Cuộc đời, như thế, ai hay !!!

Tôi Người Tài Xế Tắc Xi

Tháng 6-2004

Tôi người tài xế tắc xi
Muôn đi đâu đó, mời đi, xe này
Tắc xi tôi chạy suốt ngày
Phải chăng giá cả tỏ bày thiệt hơn
Đường xa chớ ngại mắc òm
Đường gần kiếm chút tiền còm đồ xăng
Xe tôi, bốn bánh chạy lăn
Chỉ trừ bến đậu, gói khăn, đi về
Bao năm lăn lộn trong nghề
Đường nào cũng biết chẳng chê đường nào
Đường đi đến tận cửa ô
Đường ra bến cảng, đường vô nội thành
Đường này mấy khúc vòng quanh
Đường kia mấy đoạn tròng trành lao chao
Đường trần cũng chẳng có sao
Đường trơ cát bụi ai nào làm ngõ
Đường sáng đường tối đường mờ
Đường mong khách đợi, đường chờ khách đi
Có người, tôi lấy làm vì
Có người, chẳng lấy, còn xì hâu bao
Người sang, tôi chẳng tơ hào
Người cùng, chớ giúp, lựa nào mấy ai
Giùm cho chút nữa bác tài
Giùm cho chút nữa, một mai mới là
Đường đời vạn nẻo còn xa
Trường đời muôn lối, ai qua muôn trùng
Tắc xi, tôi chạy khắp vùng
Khắp phường, khắp phố, ai dùng tắc xi
Đường nào tôi cũng chạy đi
Đường nào cũng chạy chẳng khi đường nào
Thoáng trông thấy khách vẫy chào
Tôi quành xe lại, thưa nào, đi đâu
Đời tôi đâu có đâu mâu
Chẳng vòng quanh lộn, chẳng câu thêm giờ
Chẳng kỳ giá cả vu vơ
Chẳng kèo khó dễ, ỡm ờ thiệt hơn
Đừng gieo chi nổi oán hờn

Đừng gây đải bạc khinh lờn tắc xi
Người ta cần cấp mới đi
Người ta cần kíp, mới đi với mình
Ở đời lương thiện, mới vinh
Ở đời trọng nghĩa chân tình, mới quang
Đường đi, cần đến bên đàng
Đường đi không đến, ai màng tắc xi
Đường đi, xin rước khách đi
Đường về, xin đón, có chi ngại ngùng
Trần gian, một bên tương dung
Nhân gian, một cõi vầy vùng trần gian
Đường đời lắm nẻo dọc ngang
Ở sao cho phải, chẳng sà lựa ai
Tắc xi, tôi đó, còn dài
Một đời tận tụy, miệt mài tắc xi.

Nương Thân Quán Trọ, Cuộc Chơi Vô Cùng !!!

Tháng 7-2004

Có một hôm, tôi ngồi yên, như như bất động
Không nhúc nhích, mắt nhắm hờ, đếm từng hơi thở vào ra
Lục lại trong tâm tư những quá khứ đã qua
Trí tưởng đưa tôi đi
Đến những nơi tôi đã đi
Và đi những nơi tôi chưa tới
Tâm trí ơi, ta nói người nghe, người thật là dịu vợi
Người tinh khôn, nhanh nhẩu đến tuyệt vời
Ta lặng yên, cùng người, không nói một lời
Nhưng người cùng ta, có mặt khắp nơi nơi
Tận ngăn mé, vượt qua, không biên giới
Diễn trạng muôn trùng, người lên tiếng gọi
Quá khứ đã qua, trọn cõi đi về
Hiện tại hôm nay, không hẹn không thề
Tương lai sắp tới, cần chi định hướng
Tôi gõ cửa trước muôn ngàn ảnh tượng
Đối cảnh nào rồi cũng đi qua
Bước dừng chân đâu phải là nhà
Tôi chỉ là nét chấm phá của ba thời gian, nương mình quán trọ
Vũ trụ mệnh mông, tôi chưa từng có
Cần khôn vô tận, tôi chẳng lia xa
Lặng yên, tịch vắng, như những nấm mồ ma
Còn phưởng phất chút hình hài tôi đó
Từng kiếp đã qua, cơ hồ không rõ
Một kiếp này thôi, chợt có chợt không

Nghe gì từ cõi trống không
Nghe gì từ cõi mênh mông chưa về
Mình tôi, tỉnh tựa như mê
Mênh mông một cõi, tứ bề mênh mông
Đưa tay nắm bắt trống không
Vương hình cát bụi cũng đồng thể thôi
Khói lan, mờ tỏa lưng đời
Sương sa góc biển, sóng nhồi nhấp nhô
Tử sinh từng kiếp, ô hô
Trần gian mời gọi, đội mồ đứng lên
Vọng vang từ tận đầu ghềnh
Reo cùng nhân thế thênh thênh giữa trời
Cho hay cõi mộng trong đời
Tử sinh như những cuộc chơi vô cùng !!!

Tôi Thương

Tháng 7-2004

Tôi thương bác nông phu, giữa đồng xanh lúa nắng
Tôi thương em bé mục đồng, trên đường vắng nghêu ngoao
Tôi thương cô thôn nữ giặt áo cạnh bờ ao
Tôi thương bóng mẹ già, bên mái nhà tranh vọn khói
Tôi thương em bé học trò, những buổi tan trường đứng đợi
Tôi thương cô nữ sinh, tà áo trắng bay bay
Tôi thương anh phé binh, lê lét qua ngày
Tôi thương người góa phụ, đượm sầu màu hoa trắng
Tôi thương người dân quê, trải cuộc đời mưa nắng
Tôi thương những người nghèo, mua gánh bán bưng
Tôi thương người dân phu, mõi gối còng lưng
Tôi thương người di dân, khăn hoang xây cuộc sống
Tôi thương những xóm nghèo, giữa đầm lầy nước đọng
Tôi thương những phố phường, ngát ngưỡng vron cao
Tôi thương người lịch thiệp, ăn nói thanh tao
Tôi thương người khốn khó, nhưng sống đời chân thật
Tôi thương em bé nghèo, vui tuổi thơ lây lất
Tôi thương người bán cùng, lặn lội mua bán ve chai
Tôi thương người chật vật, kiếm sống từng ngày
Tôi thương người đồ sức cần lao, không đầy ba bữa gạo
Tôi thương những trại mồ côi, một năm, may ra thêm một bộ quần áo
Tôi thương những trại cùi, nặng mùi lở lói, tanh hôi
Tôi thương những trung tâm khuyết tật, ngát ngưỡng, nằm, ngồi
Tôi thương những người điên, vui tâm thân giữa đời phiêu đảng
Tôi thương giới kinh thương, trải những khi vò đầu, bóp trán
Tôi thương giới tiểu thương, quần quật từ sáng đến khuya

Tôi thương công nhân viên, mòn sức lực nọ kia
Tôi thương người giáo chức, lao tâm với chông trang sách cũ
Tôi thương những chính nhân, giữa chính trường thác lũ
Tôi thương người quân nhân, đem xương máu nhuộm sa trường
Tôi thương người tàn tạ cuộc đời tục lụy phần hương
Tôi thương các em, lỡ bước phiêu bồng lây thuốc trắng
Tôi thương cho những ai, đọa đày lâm than cay đắng
Tôi thương cho những ai, đôi lần may mắn thành công
Tôi thương quê tôi, bên cạnh dòng sông, mưa nắng ruộng đồng
Tôi thương nước tôi, mảnh đất hình cong, đã dài lịch sử
Tôi thương và tôi thương. Còn, và còn nhiều nữa chứ
Bởi tình thương vô bến, nên biết nói sao cùng
Hỡi người nhân gian hòa tiếng gọi kêu chung
Hãy trang trải tình thương cho voi lòng nhân thế !!!

Tôi Chỉ Là Tôi

Tháng 7-2004

Tôi chỉ là mây bay bốn phương
Gom trong hơi nước để lo lường
Một mai đâu đó trời khô nắng
Đổ những cơn mưa mới tỏ tường

Tôi chỉ là chim bay khắp nơi
Hát ca chim chíp dẫu không lời
Tiếng ca thanh thoát reo nhân thế
Hòa lẫn tiếng chim ca hát chơi

Tôi chỉ đem hong ánh nắng vàng
Để mang nắng ấm rải trên thang
Gởi đi khắp chốn từng tia nắng
Cho trọn từng ngày sông chứa chan

Tôi gọi hoàng hôn báo nắng chiều
Đêm về đang đợi bóng cô liêu
Ngày tàn bương sóng đã mòn mỏi
Đêm đến vui đi sức phi nhiều

Tôi chỉ là viên gạch lót đường
Lấp đi những đố nát tang thương
Cho đời bình thản thôi lồi lõm
Thân thiện cho nhau bớt chán chường

Tôi chỉ là một hạt cát thôi
Cùng chung cát đá góp cho đời
Dựng xây ý mỹ hòa chân thiện

Đừng bí dè nhau những đái bôi

Tôi hát vang lên giữa núi rừng
Rừng khua núi động nhạc tung bùng
Gió lay rải khắp thềm cây cỏ
Sức sóng lan đi khúc nhạc rừng.

Ta Còn Nhớ Ta !

Tháng 7 - 2004

Năm mươi năm trong cõi đời
Năm mươi năm nữa ai người nhớ ta
Trần gian đâu chẳng là nhà
Nhân gian đâu chẳng là ta với mình
Nhớ từ cát bước tử sinh
Riêng ta nguyên vẹn bóng hình này thôi
Dù cho cát đá lở bồi
Dù cho bèo bọt nổi trôi muôn trùng
Ta luôn hiện hữu vô cùng
Năm mươi năm đã bước chung trong đời
Năm mươi năm nữa đây với
Mật mờ nhân ảnh trùng khơi mật mờ
Nửa đời như một giấc mơ
Trăng soi đáy nước bóng chờ đầu non
Đường xưa rêu phủ lối mòn
Hong sương giọt nắng có còn gì không
Lặng yên một cõi trống không
Riêng ta một cõi nụ hồng điểm son
Nghiêng nghiêng ánh ngọc chưa tròn
Lung linh châu tủa sắc mơn chưa pha
Nửa đời phiêu lãng đi qua
Nửa đời đứng lại còn ta với mình
Ta xin lưu lại bóng hình
Một mai dù có tử sinh đôi bờ
Thời gian còn đó, câu thơ
Không gian còn đó, trăng mờ điểm sương
Chiều tà nắng rọi tơ vương
Ráng chiều ửng mộng trên đường tầm không
Mệnh mang về với mệnh mộng
Từ trong huyền ảo, nụ hồng điểm son
Hư vô, nào có mất còn
Hỏi ta ta nhớ, ta còn nhớ ta !!!

Mặc Giang - Thơ 11 (trên trang nhà thonhacmacgiang, quangduc,
daophatngaynay

Gồm có những bài :

01. Tạ từ chưa vẹn tình quê
02. Xin nguyện làm Người Nước Việt Nam
03. Non nước Việt Nam, Non nước tôi
04. Miền Bắc quê hương tôi – 1
05. Miền Trung quê hương tôi – 1
06. Miền Nam quê hương tôi – 1
07. Cao Nguyên quê hương tôi
08. Trung Du quê hương tôi
09. Đảo, Hòn xa vắng - đó quê tôi
10. Phương xa Mất Mẹ
11. Tình Mẹ muôn đời
12. Nhắc những em tôi
13. Bóng Hình Cha muôn thuở

Tạ Từ, Chưa Vẹn Tình Quê !

Tháng 7 - 2004

Tạ từ, chưa vẹn tình quê
Tôi mang một chút bốn bề tôi đi
Mười năm còn lại được gì
Hai mươi năm nữa, thôi thì thời gian
Tôi nghe nằng nặng âm vang
Bếp hồng khói quyện bên hàng tre xanh
Có con chim nhỏ hoàng oanh
Líu lo tiếng hát trên cành thùy dương
Tôi mang tiếng hát lên đường
Tiếng kêu tình tự vương vương bên lòng
Nước đi đi mãi theo dòng
Non cao cao mãi chờ mong chưa về
Nước đi chưa vẹn câu thề
Tôi đi chưa vẹn tình quê tạ từ
Phần ba thế kỷ đã dư
Non trông bên nước lác lư ngày về
Thái Bình ngóng đợi sơn Khê
Trường Sơn lan tỏa, vỗ về biển Đông
Núi cao, gôi tựa non sông
Sông sâu in bóng, non bồng núi cao
Ba mươi năm những đưa về
Thời gian đếm mãi đặng đeo chạnh lòng
Trời quê cô đọng chờ mong
Tình quê cô đọng theo dòng thời gian
Nỗi niềm réo rắc mệnh mang !!!

Xin Nguyện

Làm người Nước Việt Nam

Tháng 7 - 2004

Tôi chỉ là người nước Việt Nam
Ngàn năm tọa thị tại phương nam
Đông tây thâm bảo cùng phương bắc
Nể mặt phi thường nước Việt Nam

Tôi chỉ là người nước Việt thôi
Năm ngàn năm trước đến nay rồi
Núi sông một dãy liền sông núi
Lấp biển đời non, chẳng đổi đời

Việt Nam tổ quốc quê hương tôi
Thời thế thế thời dẫu đổi ngôi
Lịch sử năm ngàn không biến đổi
Truyền trao thế hệ mãi tô bồi

Chữ “S” cong cong vịnh cơ đồ
Miền Bắc khai nguyên thuở dựng cờ
Lần kéo về Nam, Trung chính giữa
Tình Nam Trung Bắc đẹp như mơ

Kiếp sau nếu có được làm người
Tiếng khóc quên đi cất tiếng cười
Nở nụ cười vang thay tiếng khóc
Cho người nước Việt mãi xinh tươi

Ngước mặt ngẩng đầu sống dọc ngang
Cho hay con cháu giống da vàng
Kiếp sau nếu được làm người nữa
Xin nguyện làm người nước Việt Nam.

Non Nước Việt Nam, Non Nước Tôi

Tháng 7 - 2004

Từ thuở Long Quân tuyên phát cờ
Trăm con một bọc mẹ Âu Cơ
Hùng Vương mở nước con giữ nước
Chữ “S” hình cong vững bền bờ

Tổ quốc Việt Nam thật mến yêu
Cầu tre lắt lẻo nhịp cầu kiều

Đò ngang đò dọc non liền nước
Cắm tú giang sơn thật mỹ miều

Quê hương một dãy kết ba miền
Sông núi muôn đời của Tổ Tiên
Uống nước nhớ nguồn cây nhớ cội
Ngàn năm rạng rỡ giống Rồng Tiên

Từ ngàn năm trước đến ngàn sau
Tuế nguyệt phong sương dẫu đổi màu
Máu đỏ da vàng không biến đổi
Việt Nam muôn thuở mãi cho nhau

Từ Nam Quan đến mũi Cà Mau
Non nước nước non quyện một màu
Đồi núi đồng bằng ra biển cả
Kết tinh thành nước Việt minh châu

Non nước Việt Nam non nước tôi
Nước non non nước bốn phương trời
Nước non vang vọng hồn non nước
Non nước này là non nước tôi.

Miền Bắc Quê Hương Tôi – 1

Tháng 7 - 2004

Miền Bắc quê tôi nước Việt Nam
Cái nôi dân tộc năm ngàn năm
Tôi đi khắp phố phường Hà Nội
Phảng phất hồn thiêng thán phục thầm

Miền Bắc quê hương nước Việt này
Ngàn xưa lưu lại đến hôm nay
Tôi đi lên ải nhìn non nước
Đến tận ngàn sau chẳng đổi thay

Nhớ thuở bình mông nhớ thuở nào
Thăng Long hoài cổ nhớ làm sao
Xưa nay tình tự còn vang bóng
Miền Bắc khai nguyên tự thuở nào

Miền Bắc quê tôi đó một miền
Phân ba sắc thắm núi hồn thiêng
Miền Nam kết lại Miền Trung nữa
Đất nước ba miền của Tổ Tiên

Quê hương Miền Bắc của tôi ơi
Cảnh cũ người xưa vật đổi dời
Bãi biển nướng dâu dù biển đổi
Quê hương ta đó giữ muôn đời

Nhớ về Miền Bắc quê hương tôi
Khói quyện bay bay nhớ núi đồi
Sông Thái sông Hồng con sóng nước
Nhắc nhau từng thế hệ em tôi.

Miền Trung Quê Hương Tôi – 1

Tháng 7 - 2004

Quê hương tôi đó ở Miền Trung
Đồng ruộng vắt ngang núi chập chùng
Đất xéo lưng đèo ven biển cả
An lành san sẻ, khổ chia chung

Miền Trung sỏi đá lượn quanh đèo
Tình tự đeo lòng dạ đắng đeo
Ấn nét thùy dương miền cát trắng
Phong ba chẳng động đá đưa vèo

Miền Trung tôi đó tự xưa nay
Hùng dũng hiên ngang chẳng đổi thay
Góp sức huy hoàng trang sử Việt
Nam nhi nữ kiệt nước non này

Miền Trung tôi đó nói sao vừa
Lối dọc đường ngang lối dọc dừ
Khai mở từ thời khai mở nước
Miền Trung nước Việt trung trinh chưa

Ai về thăm lại đất Miền Trung
Gởi nhớ giùm tôi nhớ lạ lùng
Nhớ những đường làng quanh xóm nhỏ
Nhớ thuở chia xa nhớ lạ lùng

Miền Trung gió nắng lộng thùy dương
Đèo Cả giăng ngang mắc đoạn đường
Đèo Hải Vân xanh mây nước biếc
Đi về vương vấn những yêu thương.

Miền Nam Quê Hương Tôi – 1

Tháng 7 - 2004

Đất nước Miền Nam nước Việt tôi
Ba trăm năm sử đã lên ngôi
Viễn đông hòn ngọc luôn tô thắm
Nét đẹp Miền Nam mãi đắp bồi

Miền Nam trù phú rộng phì nhiêu
Bản chất người Nam thật đáng yêu
Lúa nắng cò bay chim mỗi cánh
Dân tình chan chứa mãi nâng niu

Miền Nam tôi đó đáng yêu kiêu
Mỗi bước đi về mỗi mền yêu
Như Cửu Long giang hòa chín khúc
Sài Gòn-Lục Tỉnh tựa tranh thêu

Miền Nam tôi đó thật an lành
Như lúa mộng vàng dẹt mạ xanh
Như mạ xanh non chờ lúa nắng
Như trăng chờ gió gió trăng thanh

Tôi thương nhớ lắm Miền Nam ơi
Nhớ nhịp cầu tre tiếng đệm lời
Nhớ nước đưa đò, đưa mái chèo
Sông Tiền sông Hậu sóng đầy vui

Tôi đâu có hát Miền Nam tôi
Tuyệt tác tình ca, ca hát rồi
Hòa tiếng cung đàn reo khúc nhạc
Như cau thêm thắm vị trầu vôi.

Cao Nguyên, Quê Hương Tôi

Tháng 7 - 2004

Quê hương tôi đó, ở Cao Nguyên
Núi thẳm rừng sâu thật diễm huyền
Suối vắng ven đồi reo róc rách
Đêm thanh gió lộng nhạc thần tiên

Mỗi sáng ra trông trông tia chèo
Xuống lên vốc nước cạnh lòng khe
Chiều về đon đả vai gùi gánh

Nếp sống bình yên sướng quá hè

Cao Nguyên như tóc mẹ bành bông
Gió lộng Trường Sơn bạt Biển Đông
Những thuở thanh bình, thêu gấm ngọc
Những khi nguy biến, tựa như đồng

Tôi đã ra đi khắp mọi miền
Hỏi đâu đẹp nhất, ấy Cao Nguyên
Bởi tôi có mặt từ nơi ấy
Hơn nữa, ít hơn thua nào phiên

Nhà tôi nho nhỏ cạnh lưng đồi
Có mẹ và em, hàng xóm thôi
Từ già tôi đi từ thuở ấy
Nhưng tôi vẫn nhớ mãi trong đời

Quê tôi xa lắm, tận Cao Nguyên
Tóc mẹ bạc phơ trắng núi rừng
Tôi đã phiêu du đời viễn mộng
Nhưng tôi còn nhớ mãi Cao Nguyên.

Trung Du, Quê Hương Tôi *Tháng 7 - 2004*

Quê hương tôi đó, ở Trung Du
Những Bản Làng chen sương khói mù
Nương rẫy ngô khoai đời áp ủ
Núi rừng reo khúc nhạc thiên thu

Nhạc rừng khuya khoát giữa Trung Du
Bếp lửa hồng bay vọn khói mù
Tình tự vãn vương hồng bếp lửa
Tình người theo gió lộng vi vu

Trung Du đẹp lắm quê hương tôi
Rừng thẳm lan xa quyện núi đồi
Có mây nai vàng bên suối bạc
Ngẩn ngơ nhìn ngắm những xa xôi

Tôi ở Trung Du ai có e
Miền Xuôi, Miền Ngược, khác chi hè
Mỗi khi thoáng nhớ về đâu đó
Thì nhớ Trung Du lắm đó nghe

Ai về thăm lại xứ Trung Du

Nhấn gởi giùm tôi, cho dẫu dù
Lãng bạc trường đời phơi gió bụi
Nhưng tôi còn nhớ mãi Trung Du

Tôi sống Trung Du thưở ấu thơ
Ra đi từ đó đến bây giờ
Lâu lâu một chuyến về thăm vội
Ôm mộng cuối đời, tôi vẫn mơ.

Đảo, Hòn xa vắng đó, Quê Tôi *Tháng 7 - 2004*

Ở Hòn, ở Đảo, đó quê tôi
Biển nước mênh mông lượn sóng nhồi
Sóng nước hong đời hơi biển mặn
Nên tôi nói tiếng khác hơn người

Sớm mai đón nắng rạng vùng đông
Ánh nắng tỏa lan chiếu bụi hồng
Đưa bóng thiều quang soi biển nắng
Đảo Hòn xa hút giữa non sông

Người dân ở Đảo sống đơn sơ
Như nước tự nhiên vỗ bến bờ
Dù những lúc trời yên gió lặng
Đảo vẫn ôm Hòn sóng biển mơ

Mấy bờ mấy bến một thuyền đưa
Đưa đầy về đâu mấy cũng vừa
Sóng nước vắn mình đưa mái đầy
Đảo đưa Hòn đầy thấy thương chưa

Đảo xa Hòn vắng mỗi chiều về
Khép lại bến bờ sóng nhấp nhô
Chỉ có Hòn xa kêu Đảo vắng
Vang vang tiếng sóng vỗ muôn bề

Ai về thăm lại Đảo, Hòn xa
Quê cũ tình xưa vẫn đậm đà
Dù đã xa rồi tôi vẫn nhớ
Như Hòn nhớ Đảo, nhớ tình ta.

Tôi Là Người Du Thủ, Em Oi ! *Tháng 7 - 2004*

Thương ai đó, như con còng già bỏ tổ
Thương ai kia, ở trên cao còn sợ nước triều dâng
Sao không vạch từng kẽ phong trần
Như huyền tượng thì còn chi cát bụi
Cát bụi nào đeo tôi, con người du thủ
Gió sương nào vùi lấp bãi phù sa
Cõi phù vân tìm lại bóng hồn ma
Nương bèo bọt viếng thăm trời biển rộng
Đeo ước vọng leo lên đồi vỡ mộng
Mang không gian nhồi nhét cõi hư vô
Thương người điên dân đất kẻ điên rồ
Thương người mù tìm đường soi bóng tối
Không chỗ đến thì cần chi vẽ lối
Không chỗ đi sao lại hỏi đường về
Sao mơ màng tìm hiện thật trong mê
Giọt mưa nhỏ còn đâu bong bóng nước
Tôi lặn lội tìm em muôn kiếp trước
Tôi những trông, chờ đợi vạn kiếp sau
Em thềm trách tôi, nét mặt rầu rầu
Nhìn vóc dáng tôi lang thang phiêu bạt
Tôi thoáng nhìn em, vô cùng kinh ngạc
Tôi mãi tìm em từ thuở ban sơ
Em không lia tôi từng phút từng giờ
Em ở đó, vậy mà tôi đi tìm còn, mất
Nhận ra rồi, em tôi ca hát
Nhưng, tôi là người du thủ, em ơi !!!

Hoa Đàm Một Đóa

Tháng 7 - 2004

An Cư Kiết Hạ trụ thân tâm
Giới định huệ tu, thế thậm thâm
Phản bản hoàn nguyên, tri diện mục
Pháp thân vô tướng, phổ châu viên

Từ ngày Đức Phật chế An Cư
Ba tháng mỗi năm, cứ thế, ừ !
Trường Hạ tạo thành qui thất chúng
Ngày đêm sáu khắc nguyện đồng tu

Nếp sống thiên môn tỏa Đạo Vàng
Nguyện cho Đạo Pháp mãi huy hoàng
Nguyện cho muôn loại thôi đau khổ
Đồng nhiếp hồi qui, báo Phật Ân

An Cư tu tập thật nghiêm minh
Tự kiến thân tâm, độc kiến hình
Quy nhất thể, đồng chơn tự kiến
Hằng sa pháp giới nhất chi linh

Tử sinh trầm đắm xưa nay rồi
Lục đạo luân hồi chỉ thế thôi
Hãy nguyện bước lên Đường Tứ Thánh
Pháp thân vi diệu tự tô bồi

Chúng sinh triền phược lắm người ơi
Ngưỡng cửa từ bi đẹp tuyệt vời
Hãy nguyện quay về nương ánh đạo
Hoa Đàm Một đóa Mãi Xinh Tươi

Châu Viên Một Đóa Tinh Anh

Tháng 7 - 2004

An Cư Kiết Hạ,
Đức Phật đã chế từ xưa đâu có lạ
Tăng Đoàn câu hội, thất chúng đồng tu
Con đường tu, không lẽ chỉ tu mù
Tu mà không học thì làm sao tu được ?
Đường sinh tử đã mang nhiều ướm trước
Nghiệp chúng sinh, vốn triền phược trầm luân
Mỗi vào ra, đầy đọa biết bao lần
Không tỉnh ngộ, quay đầu, chi cho khổ !!!
An Cư Kiết Hạ,
Đức Phật đã chế ra từ độ
Chuyên pháp luân vi diệu tại Vườn Nai
Đến hôm nay, hai mươi sáu thế kỷ dậm dài
Thuyền bát nhã, tam thừa đang bị nạn
Ánh đạo huy hoàng
Muôn đời tỏa rạng
Đệ tử hàng hàng
Theo Bóng Từ Quang
Thượng câu Phật Đạo
Hạ hóa cư mang
Đó mới là bản hoài của ba đời mười phương Chư Phật
An Cư Kiết Hạ,
Vạn vật duy tâm
Vạn pháp quy nhất
Ta hỏi người nghe :
Một là tất cả

Tất cả là một
Thấu triệt, nhận chân, cho cùng, cho tốt !
Quy nhất là một
Vậy thì, Một sẽ đi về đâu ???
Núi cao gói tựa kê đầu
Cùng ngư hòa thể, kiếm trâu làm gì ?
Ánh trăng đã thấy, hỏi chi !
Nhìn tay, lại hỏi : đến - đi, gậy này !!!
Đạo mâu, không đó không đây
Pháp thân tự thể, không nây không kia
Còn không ? Một giọt sương khuya
Còn không ? Một tiếng chuông, lìa điểm canh
An Cư Kiết Hạ trong lành
Châu Viên Một Đóa Tinh Anh, Mím Cười

Vô thường nhân ảnh, kê đầu đêm canh

Mười phương thế giới ba ngàn
Đồng thanh ca ngợi Đạo Vàng thiêng liêng
Chúng sanh ba cõi mọi miền
Đồng thanh quy hướng cửa thiền tiến tu
Nguyện lìa sinh tử mịt mù
Nguyện xa biển khổ ngục tù trầm luân
Nguyện về nương Phật Pháp Thân
Nguyện soi đuốc tuệ sáng ngàn Từ quang
Phật Thân bảo tọa Kim cang
Phật đấng thường chiếu Đạo vàng rạng soi
Soi cho sáng tỏ muôn loài
Soi cho muôn loại tìm nơi Đào vàng
Chúng con đệ tử hai hàng
An cư, câu hội, bảo ban, tu hành
Đạo Trường thanh tịnh an lành
Một đêm Trà Đạo rồi đành chia tay
Chỉ còn có một đêm nay
Thời gian đã điếm thảng ngày trôi qua
Xa gần rồi lại gần xa
Một đêm nay nữa, Thiền Trà thân thương
Ngày mai rồi sẽ lên đường
Mỗi người mỗi ngã về phương của mình
Nhưng kìa Đạo vị thâm tình
Keo sơn Pháp Lữ, bóng hình nào quên
Trên, Ôn Phật Tổ đáp đèn
Dưới, cùng diu dất, vượt ghềnh qua sông

Giã từ, còn đó nhớ trông
Một Mùa Hạ nữa, vun trồng năm sau
Thanh lương Đạo lý nhiệm mầu
Vô Thường Nhân Ảnh, Kê Đầu Diễm Canh.

Tháng 7 – 2004
TNT Mặc Giang

Vào Cửa Tử, Tìm Về Cõi Chết !

Tháng 7 - 2004

Vào cửa tử tôi tìm về cõi chết
Của chính tôi từ nhiều kiếp xa xưa
Có thấy gì đâu những nét nhạt nhòa
Mờ dấu tích trên đôi cây ngọn cỏ
Đi trong nghĩa trang, chợt nhìn nấm mộ
Nấp quan tài vỡ một lỗ tan hoang
Nhìn vào trong, tôi rún rẩy bàng hoàng
Một đầu lâu với đồng xương khô vụn vỡ
Vắng ngắt, lạnh tanh, cơ hồ man rợ
Lắng tai nghe không một tiếng thì thầm
Dõi mắt nhìn, hun hút lặng câm
Hài cốt đó mà hồn đâu khuấy bóng
Trên chiếc lá, giọt sương khuya còn đọng
Ánh nắng lên làm tan biến vô tình
Sương sa nào còn óng ánh lung linh
Đêm xuống lạnh tôi thấy mình ướt áo
Ôm mộng lung suốt đêm dài diễm ảo
Ngán sương này có phải của đêm qua
Độ ẩm bùng lên khế bảo thế à !
Tôi không hỏi sợ sương mờ ngán lệ
Quay gót trở về bên ngôi cỏ mộ
Tấm mộ bia đã biến mất họ tên
Trên cành cây có một cánh chim khuyên
Cát tiếng gọi hồi luân, nhìn tôi đó
Tôi muốn hỏi chim đôi lời cho rõ
Chim buồn đáp rằng việc đó không xong
Một kiếp này thôi chông chát nặng hoẵng
Mang hai kiếp thì làm sao trọn được
Năm mộ kia, một thời nào kiếp trước
Năm xương tàn còn sót lại phôi phai
Tôi chưa kịp buông lên tiếng thờ dài
Chim vỗ cánh nhìn tôi, bay đi mất
Bước trần gian đợi chờ nhiều cung bậc
Giã từ nghe, nấm mộ của tôi xưa
Cuộc tử sinh còn chơi mãi chưa vừa

Tôi tiếp tục hành trình trong ba cõi.

Hạnh Nguyên Ta Đi

*Thơ nhạc * 7 - 2004*

Mùa Hạ nào rồi cũng đi qua
Tôi bước chân theo bóng Tăng Già
Xiềng dương lời Đức Phật Thích Ca

Mười ngày tu xin bước lên thuyền
Nương giáo từ cắt đứt vụn duyên
Cho cuộc đời hết khổ triền miên

Mười ngày tu xin bước lên đường
Đưa cuộc đời về với yêu thương
Đưa muôn loài về bến thanh lương

Bước nhân sinh ta đã vào đời
Biển trần gian chìm đắm chơi vơi
Đạo cứu đời tỏa khắp nơi nơi

Mùa Hạ nào nương bóng Từ Bi
Nhận chân đời rồi chẳng ra chi
Mang hạnh nguyên từ đó ta đi

Ta bước đi Ánh Đạo huy hoàng
Cho nhân gian nhuận bóng Từ Quang
Cho muôn loài thoát khỏi lầm than

Ta bước đi Ánh Đạo an bình
Đạo Từ Bi hóa độ chúng sinh
Đưa thuyền từ cứu độ hàm linh

Ta bước đi giải thoát cho người
Ta bước đi giải thoát cho đời
Cho Đạo Mẫu thấm nhuận nơi nơi.

Tôi Xin

*Thơ nhạc * 7 - 2004*

Tôi xin nương Đức Phật Thích Ca
mang ánh sáng soi đường tăm tối
Tôi xin nương Đức Phật Di Đà
phóng quang từ cứu độ hàm linh
Tôi xin nương Đức Phật Dược Sư

xây diệu thân muôn loài sắc tướng
Tôi xin nương Phật Mẫu Chuẩn Đề
làm mẹ hiền bốn loại chúng sinh
Tôi xin nương Bồ Tát Quán Âm
lắng tai nghe ai người trầm thống
Tôi xin nương Bồ Tát Đại Thế
đem đước tuệ phá vạn lâm mê
Tôi xin nương Văn Thù Sư Lợi
đem gươm thiêng phá tà quy chánh
Tôi xin nương Bồ Tát Phổ Hiền
đem bi nguyện gìn giữ Pháp Vương
Tôi xin nương theo Ngài Hộ Pháp
vì đạo màu trùng quang chân tích
Tôi xin nương theo Ngài Tiêu Diện
khuyên răn người bảo vệ thiền môn
Tôi xin nương Bồ Tát Giám Trai
giữ già lam thanh quy thánh khiết
Tôi xin chờ Đức Phật Di Lặc
chấp tay nguyện Pháp Hội tương lai.

Phật Pháp Thân quê nhà ta đó
Đạo cứu đời vời vợi thanh lương
Chân diệu hữu ai ai cũng có
Đạo vì đời truyền khắp muôn phương.

Phật Pháp Thân quê nhà ta đó
Đạo cứu đời vời vợi thanh lương
Chân diệu hữu ai ai cũng có
Đạo vì đời truyền khắp muôn phương.

Vào Cửa Sinh, Tìm về Cõi Sống

Tháng 7 - 2004

Vào cửa sinh tôi đi tìm cõi sống
Cửa chính tôi rồi sẽ đi về đâu
Qua những thềm hoang sách vở phủ đầu
Tắt nghẽn đó, không tìm ra lối thoát
Lên núi cao, núi vẫn cao chót vót
Vào rừng sâu, cây vẫn ngủ rừng già
Ra bãi biển, sóng vẫn gầm từng đợt phong ba
Đứng giữa trời, vũ trụ vẫn bao la bất tận
Giữa sống chết, tôi trầm ngâm tự vấn
Chỉ khác nhau một hơi thở vào ra
Sống và chết, oan khiên nghiệt ngã thế à !
Sống tự quyết, mà chết không tìm ra manh mối
Còn sống đây, tôi vẽ ra nhiều phương nhiều lối

Chuyện hôm nay, cho tới chuyện những ngày mai
Chuyện năm năm, mười năm, hay hơn nữa, còn dài
Từng bước sẽ diễn ra khi thời gian sẽ tới
Nhưng nếu tôi chết ngay, khi tử thân đã gọi
Nơi chốn nào sẽ là chỗ tôi đi
Bao sách vở như rừng mơ, không cụ thể được gì
Còn kinh nghiệm như rễ má, khoan tay bắt lặc
Ai cũng bảo, của ta, cái gì cũng nhứt
Ai cũng nghe, chết đi, một cõi đi về
Nhưng đi về đâu, vời vợi lê thê
Sao người sống trông hoài mà chẳng biết
Còn người chết thì ra đi biên biệt
Nắm một cái gì, nói thiệt cho nghe
Có tiếng võng đưa kéo kẹt sau hè
Võng không còn đưa, tiếng có nghe không nhỉ !
Và cứ thế, vẽ ra muôn ngàn huyền bí
Tiếng võng lại đưa kéo kẹt sau hè
Động hiện lên rồi, tiếng lại được nghe
Tĩnh, im bật, đâu còn nghe tiếng nữa
Sắc thân và cát bụi, vô tri, cũng rứa
Khi linh tri đã xuất khỏi hình hài
Bỏ lại sau lưng, buông xả hai vai
Tử là điểm ngừng mà sinh là tinh ba xuất phát
Linh tri đó, ứng tùy một thân khác
Chiêu cảm cùng vạn hữu khứ lai
Khi đã đi, dù không phải là hai
Nhưng khi đến, là hai chứ không phải một
Như một bản trường ca tương tục âm thanh nhiều nốt
Từng nốt cung đàn hằng vĩnh triền miên
Chết là một dấu để sống nối liền
Cho hai nhịp tử sinh, đi và đi mãi mãi.

Tôi Bước Đi Giữa Đồi Bờ Sinh Tử

Tháng 7 - 2004

Tôi bước đi giữa đồi bờ sinh tử
Nhìn sự sinh bừng sức sống vươn lên
Nhìn sự tử đi vào thế giới lãng quên
Giữa sinh tử cách nhau dòng sông ly biệt
Dòng sông đó nghe âm vang thi thiết
Bên này bờ là sự sống bay xa
Bên kia bờ là thế giới của những hồn ma
Ký với quy gãy nhịp, nghìn trùng xa cách
Khi dòng sinh đã bắt đầu chuyển mạch
Thì dòng tử đã mở ra một cõi đi về
Tôi bước đi giữa đôi dòng sinh tử lê thê

Bao nhiêu người đang sống và bao nhiêu người đã chết
Khi cõi sinh hiện ra thêm một vệt
Thì cõi tử lại trống mắt một ô
Một hồn đơn đã thoát khỏi nắm mô
Lạc lững vào cõi sinh, thêm một người xuất hiện
Giữa tử sinh, có sợi dây vô hình kỳ diệu
Như bản trường ca sinh tử vô cùng
Dòng tử sinh vô thi vô chung
Tùng cá thể, tụ thành những âm ba bất tận
Tôi thấy rồi em, cung đàn hòa vận
Tôi nghe rồi em, tiếng nói nhiệm màu
Biển động tử sinh vi diệu thâm sâu
Mỗi sống chết như từng cơn sóng vỗ
Để tôi thấy em từ ngàn xưa hiển lộ
Để tôi thấy người sẽ khuất tận ngàn sau
Mang thương yêu để thấm những niềm đau
Mờ mắt lệ để thăm dòng sinh tử
Tôi và em leo lên đồi tĩnh lự
Tôi và người bước xuống cõi trần gian
Tiếc ly tan sinh tử giữa đôi đàng
Trao chân thiện trên nhịp cầu giao cảm
Sỏi đá đã mòn bên bờ tiết động
Cát bụi đã tro từng mảnh hình hài
Tôi lang thang gom góp những nhật phai
Kết thành bản tình ca đôi bờ sinh tử
Tôi đứng đó, ngàn năm lưu giữ
Trao cho ai mang tiếng nói chào đời
Trao cho người về một cõi chơi vui
Kỷ vật tử sinh trôi bờ sinh tử.

Tiếng Gọi Thương Yêu

7 - 2004

Gom cát bụi bên bờ rêu giá lạnh
Góp hoang tàn bên bờ đá rêu xanh
Để lắng nghe từng giọt lệ long lanh
Rơi xuống biển trần gian nhiều gai góc
Ai đã vẽ ra tranh thêu gấm ngọc
Ai đã đan tâm dày xéo điêu tàn
Cùng sống trong đời một cõi trần gian
Sao không xây tình thương và sự sống
Mang tâm từ, xóa tan đi biến động
Mang tâm bi, trang trải những thương yêu
Sống vị tha dù có khổ đau nhiều
Còn hơn đắp một nắm mô vị kỷ
Thương cho những ai thành tâm thiện ý

Thương cho những ai dạ sỏi lòng lang
Biển đục phù sinh loang lổ hoang tàn
Gieo chi nữa những sắc màu hoen ố
Kiếp nhân sinh đã mang nhiều đau khổ
Kiếp con người đã lắm nỗi tang thương
Thà làm cỏ cây xanh ngát bên đường
Hơn hoa mỹ thêu thùa bên bờ lau gió bụi
Trong bóng đen, tội tình chi làm lủi
Giữa khung trời, tỏa rạng ánh thiền quang
Sống thanh thiên như gió mát trăng ngàn
Cho đêm tối bừng hỏa châu tỏa sáng
Nguồn mạch thương yêu khơi đầu suối cạn
Cho nước trong lành tưới mát đồng xanh
Ngát tỏa mùi hương, nét ngọc tinh anh
Cho vạn vật nhân sinh, hòa điệu sống

Phương Xa Mất Mẹ

Tặng cho những ai ở xa mất Mẹ.

Tháng 7 - 2004.

Ngày xưa tôi đi, Mẹ tôi gọi
Nhớ trở về thăm mái nhà nho nhỏ
Tôi ra đi, mẹ tôi còn ở đó
Chôn trời quê, sương gió, nắng mưa nhiều
Mất mẹ mờ, ôm hy vọng nâng niu
Tôi gìn giữ những gì chiu chặt được
Lối ngõ đầu thôn
Nhớ sau nhớ trước
Ngưỡng cửa chờ mong
Ngừng bước tâm tư
Mẹ ngược nhìn trông
Con đó, phải không chừ !
Thưa mẹ không đâu
Ngày về thăm chưa đến !
Mẹ tôi buồn, tuổi mẹ già như đèn khô, cạn nến
Bóng chiều hôm, lỗ mây trời vụt tắt thì sao
Đã mười năm, hai mươi năm, biết đến khi nào
Tôi quặn thắt, ôm nỗi sầu cô đọng
Những tưởng, mây kéo bông bênh, trăng sao lỏng lộng
Bóng thời gian chưa đến độ bẽ bàng
Nhưng nào ngờ dòng sinh tử băng ngang
Tôi lặng nhìn mẹ, qua tang gia buốt giá
Dòng đời nghiệt ngã
Mấy nẻo phân ly
Mẹ già từ tôi
Mẹ đã ra đi

Tôi vĩnh viễn ôm nỗi lòng rêu phủ
Mẹ đã về với giấc nghìn thu yên ngủ
Nhưng những đêm nhớ mẹ, tôi không một giấc ngủ yên
Bóng mẹ hiện vạn thuở cũng không quên
Đeo tôi mãi, đến cuối đời ân hận
Mỗi khi buồn nhớ mẹ
Lòng thổn thức trào dâng
Vành mi khô ngấn lệ
Nhỏ hai giọt lăn tròn
Đêm sâu dù có mối mòn
Có sâu hơn nỗi người con phương trời
Đưa hồn về chốn chơi vơi
Tìm hình bóng mẹ, ngỏ lời ní non
Mẹ ơi, trái đất dẫu tròn
Nhưng con tìm mẹ, có còn gì không
Lạnh lòng nghe tiếng đêm đông
Xa xôi nghe tiếng mênh mông vô bờ
Lung linh nén ngọc hương thờ
Nhưng hình bóng mẹ mịt mờ ngàn xa
Giật mình tỉnh mộng đêm qua
Sờ trên gối mộng gối đã đắm sương
Nghe lòng nát cõi tình thương
Rụng rơi giọt lệ đêm trường ai hay !!!

Tình Mẹ Muôn Đời

Tặng cho những ai còn Mẹ và những ai mất Mẹ.

Tháng 7 - 2004.

Biết bao nhiêu bài hát, hát ca về mẹ
Biết bao nhiêu bài ca, ca về mẹ tuyệt vời
Và biết bao nhiêu sách vở trong đời
Nói về mẹ, tình thiêng liêng cao quý
Sách vở ấy đâu đây đây như núi
Lời ca kia đâu lại lóng như sông
Tình ca kia đâu rào rạt biển Đông
Nhưng cũng không diễn tả hết được, tình ca của mẹ !
Dù có lớn bao nhiêu, đối diện mẹ, con vẫn còn nhỏ bé
Dù có làm ông gì, đối diện mẹ, con cũng mong hai tiếng thương yêu
Dù có làm bà gì, đối diện mẹ, con cũng mong được nuông chiều
Hình ảnh mẹ diệu kỳ hơn trời cao biển rộng
Tấm lòng mẹ, hơn đất trời lồng lộng
Che chở cho con trước mọi sóng gió cuộc đời
Tha thứ cho con trước mọi tội lỗi trùng khơi

Còn có mẹ là con còn tất cả
Cuộc sống phong trần, dù có ngàn lần vấp ngã
Biển đục trần gian, dù có vạn lúc nguy nan
Chỉ cần về bên mẹ, là con được bình an
Khi nghe mẹ hỏi, con, con của tôi sao đó !!!
Những đứa con xa, mẹ chờ trông vò vố
Những đứa con gần, mẹ sớm tối chiều hôm
Bao cuộc biển dâu, sông cạn đá mòn
Nhưng tình thương của mẹ vẫn ngàn đời che chở
Con chưa kịp thưa, mẹ đã vồ về hỏi con cho rõ
Con đó hả con, con có sao không
Nhớ giữ gìn sức khỏe nghe hông
Nếu con có bề gì, mẹ làm sao sống được !!!
Mỗi khi vui, con chưa kịp cười, mẹ đã cười trước
Mỗi khi đau, con chưa dám khóc, nước mắt mẹ đã chảy rồi
Mẹ là nhất trong đời, không có gì thay bậc đổi ngôi
Mẹ là cả bầu trời thương yêu dịu ngọt
Trăng khuyết canh tàn, nhìn những vì sao chót vót
Tôi viết cho ai, còn có mẹ trong đời
Tôi viết cho ai, không còn mẹ như tôi
Hãy biết sống trọn vẹn khi trong đời còn mẹ
Và hãy cùng tôi, nghe từng giọt lệ đơn côi !!!

Nhắc Những Em Tôi

*Tặng cho những ai còn Mẹ và những ai mất Mẹ.
Tháng 7 - 2004.*

Mẹ là một con người, nhưng là một con người không ai thay thế
Mẹ là một con người, nhưng nhờ mẹ mới có em
Mẹ ấp ủ em giấc ngủ hằng đêm
Mẹ đã nâng niu, từ ngày em có mặt
Chín tháng mười ngày, lòng mẹ đau quặn thắt
Ngày em ra đời, mẹ như đứt ruột đứt gan
Thân mẹ ra sao, mẹ cũng chẳng màng
Mẹ quay nhìn em, thử em có bình yên không đã !!!
Tay bế tay bồng ba năm ròng rã
Bú, mớm, nuôi em, vất vả trăm phần
Lo cho em khôn lớn, mẹ cực khổ bội lần
Vi hy sinh cho em, mẹ đã chắt chùng gian khó
Một sương hai nắng, dầm mưa dãi gió
Vất vả một đời, tàn tảo nuôi em
Cơm canh dưa muối, đày đọa thân còm
Miễn sao cho em được no cơm ấm áo
Em lớn lên một chút, mẹ dày thêm áo nã

Em trưởng thành bao nhiêu, mẹ tàn tạ úa già
Mắt yếu, lưng còng, mồn thịt, mồn da
Đề cho em thành người, như người ta trong xã hội
Đức hy sinh của mẹ như trời cao dọi vọi
Tình thương yêu của mẹ như biển cả thâm sâu
Vũ trụ mệnh mông, bao nhiêu cõi nhiệm mầu
Có một cõi thiêng liêng, em xin dành cho mẹ
Tôi xin nhắc em, đôi lời em nhé !
Mẹ đã gian truân, đau khổ nhiều rồi
Mẹ đã vì em, tóc bạc da mồi
Nếu em thương mẹ, thì đừng để một ngày mai, quá chậm !!!
Em đừng để tóc mẹ bạc thêm trên đầu đã trắng !
Thân mẹ yếu già, em đừng để mẹ thêm những vết nhăn !
Mắt mẹ đã khô, đừng để mẹ khóc nữa vì em !
Em thăm hỏi mẹ, có khỏe không, mỗi khi đâu đó !
Em ơi ! Em hãy nói một câu, một câu nho nhỏ :
Mẹ ơi ! Mẹ có biết rằng, con thương mẹ lắm không ?
Cõi trần gian, diễm phúc cho em, còn đóa hoa hồng !!!
Và, bất hạnh cho những ai, khi cài bông hoa trắng !!!

Bóng Hình Cha Muôn Thuở

Để nhớ mãi bóng hình Cha.

Tháng 7 - 2004.

Bao nhiêu sách vở, bài ca, nói về tình mẹ
Sao ít có những lời, nói tới tình cha
Có công bằng không, và như vậy, sao cà
Sừng sững như núi Thái Sơn, thì cần chi tô vẽ
Công cha hằng trụ vũ, nên khác nhiều đức mẹ
Nhà mà không nóc, dựa cột ai nghe !
“Còn cha, gót đỏ như son”, là sao vậy hè !
Những gì con có hôm nay, đều nhờ cha mà có
Gánh vác, đỡ đần, một đời gian khó
Chống chỏi, gian truân, năm tháng chẳng sòn
Tang thương biển hải, sông cạn, đá mòn
Nhưng tấm thân cha vẫn uy nghiêm, không biểu lộ
Cha như tùng bách, đan tâm từ độ
Nào vợ, nào con, nào cửa, nào nhà
Rồi tiếng gọi hồn thiêng, tiếng réo sơn hà
Cả một cuộc đời vật lộn, xông pha
Đập giữa xác xây, và độc đạo đứng lên, nên trăm ngăm, ít nói
Đôi mắt sâu, chứa đựng một bầu trời, mệ mòi
Trắng mái đầu, cho thỏa mộng Nam Kha
Tay sần sùi, cho tròn nợ nước, tình nhà

Chân chai đá, để giẫm đi mọi nẻo đường gai góc
 Nước mắt chờ khô, nhưng cha ngậm câm, không khóc
 Bùng nổ tâm tư, nhưng cha cũng ít tiếng nói, tiếng cười
 Từ một tới mười, cho đến vạn mười mười
 Nam nhi không râu, thuần, tang, bông, đâu phải là nam nhi trái !
 Lấp biển, dòi non, gieo ngàn quan ải
 Vượt núi, băng rừng, nhẹ tựa hồng mao
 Tình non nghĩa nước, thấm đượm máu đào
 Cha vẫn đứng thẳng, nhìn ngang, thì sá gì chút tình ca ngợi
 Một tiếng ơn cha, mềm lòng đá sỏi
 Một tiếng phụ thân, rúng động từ nghiêm
 Một tiếng thâm ân, rúng động linh thiêng
 Đạp đổ chông gai và xây đắp lại : những hoang tàn, nghiêng
 ngửa
 Cha tôi đó, ôi tình cha muôn thuở
 Nhờ bóng hình cha, tôi mới có hôm nay
 Dù cha tôi, không niềm nở từng ngày
 Nhưng vẫn trợ gan cùng phong sương, tuế nguyệt
 Bên bóng bụi mờ
 Đêm dài nuôi tiếc
 Bên dòng lịch sử
 Băng giá lên ngôi
 Bên dòng sông xưa
 Nay lở mai bồi
 Còn đó mãi, bóng hình cha muôn thuở !!!

 Mặc Giang - Thơ 12 (tren thonhacmacgiang,quangduc,daophatngaynay)

01. Tôi là người du thủ, em ơi !
02. Hoa Đà, một đóa xinh tươi
03. Châu viên một đóa Tinh Anh, mỉm cười
- 04'. Vô thường nhân ảnh, kê đầu điểm canh (tại sao mất bài này,nên đánh máy lại)
04. Vào cửa tử, tôi tìm về cõi chết
05. Mang hạnh nguyện, từ đó ta đi (thơ nhạc)
06. Tôi xin (thơ nhạc)
07. Vào cửa sinh, tôi đi tìm cõi sống
08. Tôi bước đi giữa đôi bờ sinh tử
09. Tiếng gọi thương yêu
10. Xóa tan những ô nhục
 cho Người Con Gái Việt Nam
11. Từ sinh cát bước rong chơi
12. Chú Cuội đánh ghen

Xóa Tan Những Ô Nhục
Cho Người Con Gái Việt Nam
(Viết cho những ai đã tâm đã, đang và sẽ tác tạo
cho người con gái Việt Nam lấy chồng mang tên ngoại quốc).
Tháng 8-2004

Người con gái Việt Nam, trên quê hương kiêu diễm mộng mơ
Dù các em ở thị thành hay ở chốn thôn quê
Dù các em có học cao, hay mới học qua mấy lớp i tờ
Dù các em có đài các trâm anh, hay chất phác ngu ngơ
Các em vẫn là cháu con của Mẹ Âu Cơ nước Việt
Người con gái Việt Nam, trên quê hương đượm tình tha thiết
Đượm nghĩa ân như lúa chín thơm hương, thơm ngát ruộng đồng
Đượm ân tình như suối nhỏ băng đèo, về với dòng sông
Như chim Lạc chậm bay, chờ cánh chim Hồng
Tâm đức đó, đã cho em thành người con gái Việt Nam muôn
thuở
Tôi nghe rồi em !
Những bức xúc đã trào dâng từ độ
Khi các em ra đi, dù có theo tiếng gọi là gì
Khi các em lên đường, dù có đánh đổi thứ chi
Theo trào lưu hay theo thuở theo thì
Hay học làm sang, lấy chồng vài quốc gia, mang tên ngoại quốc
Tôi nghe rồi em !
Trái đắng bồ hòn, phết đường phết mật
Đến với người ta, các em tan nát, rã rời
Họ vui dập các em, còn hơn bèo giạt hoa trôi
Họ nhục mạ các em, còn hơn con ở học đòi
Đó là chưa nói tới, họ bán các em cho chợ đời phù phiếm
Tôi nghe rồi em !
Phần nộ tâm tư, bao nhiêu là chuyện
Họ bảo rằng, người con gái Việt Nam chỉ đáng vài trăm
Nếu có nhích hơn, thì đáng giá vài ngàn
Chỉ bấy nhiêu thôi, thì hạ cám thượng vàng
Còn tuổi tác, dung nhan, thì đầy đầy, tha hồ chọn lựa
Các em đã phó thác rồi, còn chi nói nữa
Tắm thân cô, làm sao thoát khỏi nanh sói miệng hùm
Mới lớn lên, bỏ cửa bỏ nhà, bỏ chị bỏ em, ném vào chỗ khốn
cùng
Họ nhồi nhét các em rơi vào hố thẳm đường hầm
Các em nhìn, không ai thấy !!!
Các em nói, không ai nghe !!!
Các em khóc, nhưng còn đâu nước mắt !!!
Đã lọt vào tay người ta rồi, còn gì gọi là trả giá quá đắt

Đã thành món đồ vật của người ta rồi, còn gì giá với cả nữa đâu
Chỉ tội cho các em, vì mẹ vì cha, vì ai, hay vì vụn dại trong đầu
Không thương không cảm, mà liều thân, còn tệ hơn nước chảy
qua cầu

Nhắm mắt đưa chân, mà chưa biết đường biết lối

“Ao nhà” dù đục, vẫn thanh hơn “đầm ngoại” !!!

Quê mình, dù nghèo nhưng cho sạch, dù rách nhưng cho thơm

Dù miếng dưa miếng muối, hay ngô khoai độn với miếng cơm

Nhưng không bán rẻ lương tâm và

làm nhục người con gái Việt Nam, em nhé !

Cố nhiên, tôi nói trước để tránh đi những điều biếm nhẽ !

Tôi chỉ nói cho những cô gái Việt Nam trong cảnh ngộ mà thôi

Chứ không đá động tới những ai, mang chân thật, diêm phúc “leo
đồi”

Quyền sống và đời riêng, nào ai xúc phạm

Tôi viết cho những ai, đang vui đầu thân phận

Tôi viết cho những ai, đang tủi nhục oán hờn

Tôi viết cho những ai, đang tê tê khóc thầm

Và viết cho những ai, đang ngấm nghe, chưa sa vào mê hồn trận

Chuông tỉnh đầu hôm

Chuông ngân sáng sớm

Hãy nghe đi người

Hãy nghe đi em

Nghe nữa đi em

Hỡi những người con gái Việt Nam

Các em là những người con của đất nước Tiên Rồng

Các em là những người con gái Việt Nam da vàng

Đừng để ai sỉ nhục, và đừng để ai xâm phạm !!!

Tử Sinh Cát Bước Rong Chơi

Tháng 8-2004

Tôi đã thấy em từ khi mới ra đời

Tôi đã thấy em từ khi biết khóc biết cười

Em có mặt cùng tôi khắp mọi nơi nơi

Em luôn ở cùng tôi, nhưng không bao giờ lên tiếng

Tôi đã lớn lên, bươn chải qua nhiều biến chuyển

Bước phiêu du, đã đập giữa tôi trên khắp dặm trường

Em nhìn tôi như một người lãng tử đáng thương

Em thấy tôi đi, nhưng không hề oán trách

Em có biết không ?

Cuộc đời đưa đẩy tôi qua nhiều ngõ ngách

Phong trần vùi dập tôi bao nẻo chông gai

Hầm hố, đắng cay, góc cạnh, dùi mài

Thực nghiệm thêm cho cõi diêm phù nhiễm thế

Để đề tác những trận đồ, phương kế

Đề dự phòng những sơ hở, thâm u
Đề chẳng thêm cho lưới khổ ải mịt mù
Đề chịt thêm cho dây trần ai oan nghiệt
Mỗi con người, thêm một nét tang thương còn khuyết
Mỗi sinh vật, thêm một điểm bèo bọt chưa thành
Cho bức tranh vân câu xoáy trục lộn quanh
Nhiều tầng lớp dọc ngang, mấy ai bút phá
Tôi thấy rồi em, có chi đâu lạ
Tự con người bày vẽ mà thôi
Tự chính tôi ngưng, động, tô, bồi
Chứ không ai có quyền, và không ai quyết đoán
Vây mà xưa nay vào tù ra khám
Cửa ngục kia, không một xích gông cùm
Do trò đời bày những cuộc chơi chung
Mỗi kẻ bày một trò và không hề ngán ngẫm
Chỉ tới lúc cơ hồ đã thấm
Chỉ tới khi đuối sức tàn hơi
Trách cho nhau và hận cả cuộc đời
Hay phó thác, gục đầu trước bước tường duyên kiếp
Sóng vỗ trường giang ba thời chuyển tiếp
Người đẩy ta xô, khởi động phong ba
Xuống lên, xuôi ngược, lại qua
Vì người một lẽ, vì ta với mình
Giẫm cho nát cõi tử sinh
Đạp cho nát cõi hư vinh diêm phù
Gót tiên phớt nhẹ thiên thu
Cõi qua biển đục mây mù trần gian
Đưa tay nhắc phiếm cung đàn
Ngân lên một tiếng vang vang đất trời
Tử sinh cất bước rong chơi.

Chú Cuội dỗi hờn !

Tháng 8-2004

Ngắm trăng ngắm cả chị Hằng
Nào hay Chú Cuội cần nhẫn bỏ đi
Chị Hằng ngắm chút có chi
Nào hay Chú Cuội lầy vì cung trăng
Cây đa đứng đó nặng oằn
Bơ vơ một cõi chị Hằng buồn trông
Cây đa một góc trông không
Chị Hằng ngóng đợi, chờ mong Chú về
Trăm năm chẳng lỗi ước thề
Ngàn năm chẳng bội hoa kè tóc mai
Hương xưa tình đã vương dài

Thoáng xưa chấp cánh vân đài dặm băng
 Trăng tròn mười sáu tròn trăng
 Nhân gian mời đón chị Hằng đi chơi
 Một mình trăng đôi lẻ loi
 Nào đâu có chị sánh đôi đi nào
 Ô hay, chị ở trên cao
 Cùng bên Chú Cuội dễ nào cách xa
 Trăng ơi, trăng mấy trăng ngà
 Để cho tuyết nguyệt nở hoa đầu cành
 Chị Hằng hằng mấy xuân xanh
 Xanh xuân mấy độ chớ dành ai đâu
 Đêm dài ngòi ngấm canh thâu
 Ô hay Chú Cuội kê đầu gối trắng
 Đêm trăng còn đó chị Hằng
 Không trăng Chú biết chị Hằng đi đâu
 Vương vương trái chín ưu sầu
 Ngẩn ngơ Chú Cuội có đâu chị Hằng
 Chị Hằng còn đó đêm trăng
 Chú đi kiếm chị, chờ trăng đón về
 Cây đa một bóng sum suê
 Chị cùng Chú Cuội đề huề tháng năm.

 Mặc Giang - Thơ 13 (online trên
 thonhacmacgiang,quangduc,daophatngaynay)

- 01 Trêu mình thế nhân 153
- 02 Đại Bàng tung cánh gió 154
- 03 Một vòng xoáy ngửa nghiêng vàng Nhật Nguyệt 155
- 04 Tan biển mãi Bên bờ lau cát bụi 156
- 05 Tang tình bao gánh, nợ lằn tình tang 157
- 06 Sông bến cũ, Mái nhà xưa, âm-lạnh 158
- 07 Người lớn đã giết các em rồi 159
- 08 Núi rừng kỳ vĩ của ta ơi ! 160
- 09 Tôi viết thơ để lại cho đời 161
- 10 Máu chảy về tim, rung lòng nhân thế 162
- 11 Tôi là Cô Thôn Nữ 163

Trêu Mình Thế Nhân !

Tháng 9 - 2004

Trăm năm làm kiếp con người
 Biển dâu khéo vẽ khóc cười tang thương
 Ngàn năm mang kiếp gió sương
 Rong rêu khéo phủ bên đường xác xơ
 Đầu ghềnh sóng vỗ ơ hồ
 Cuối sông bèo bọt bờ phờ nháp nhô

Ngàn xưa sỏi đá phát lò
Ngàn sau cát bụi còn phô lở bồi
Đêm dài mơ giấc tỉnh khô
Giật mình tỉnh mộng leo đòi điếm không
Lặng yên vũ trụ mênh mông
Kiếp người nhẹ tựa lông hồng mảnh treo
Rừng khuya róc rách suối reo
Núi đòi vọng tiếng gió vèo xa đưa
Trường giang réo gọi chưa vừa
Biển khơi dậy sóng hay chưa sông dài
Sóng mà máu nóng đã phai
Chết đi máu lạnh tuyên đài đem phơi
Uổng không một kiếp trong đời
Mặt chai mày đá hết lời ní non
Mai sau đừng hỏi mắt còn
Hôm nay có tiếc lòng son bạc tình
Uổng không một kiếp phù sinh
Còn thua gỗ đá trêu mình thế nhân
Trần gian còn chút đỡ đàn
Trơ trơ như phỗng lựa lần mà tru !!!

Đại Bàng Tung Cánh Gió

Tháng 9 - 2004

Tung cánh gió, nhắc mình xa điếm tựa
Bồng lung trời, xé từng khoảng không gian
Vượt mênh mông, cõi sóng lướt mây ngàn
Trong bất tận tôi lù lù lao tới
Trong thân tôi, biết bao người mong đợi
Đưa người đi, trông người đến, chưa về
Lời chia tay, câu hò hẹn, ước thề
Bao hy vọng ươm mơ, mận mà, tha thiết
Tôi không chê cụ già mắt mờ tai điếc
Tôi không màng cô gái tuổi chớm đôi mươi
Tôi không khen những ai tươi thắm môi cười
Tôi không chuộng giàu nghèo, quê mùa, phố thị
Tôi không nói những lời hoa mỹ
Tôi không theo những tiếng hoa khôi
Nhưng ai cần, cứ bước lên tôi
Tôi sẽ dung chứa và đưa đi khắp chốn
Thời gian nào, dù bốn mùa bẽ bộn
Không gian nào, dù bốn biển năm châu
Ngày đang lên hay bóng tối chìm sâu
Tôi cũng phóng và lao đi khắp cõi
Bụi trần gian dầu phủ mờ mệt mỏi
Bụi không gian dầu cọ xát sương pha

Sao lung linh đầu núp bóng trăng ngà
Mây trên ngàn đầu ngăn che đầu gió
Mọi khung trời, tôi từng đi khắp đó
Mọi vùng đất, tôi đều đã bay qua
Khắp năm châu bốn biển là nhà
Cho nhân loại gần nhau thêm chút nữa.

**Một Vòng Xoáy,
Ngựa nghiêng Vàng Nhật Nguyệt !
Tháng 9 - 2004**

Đêm đã dài chưa, bao giờ được sáng
Trăng đã treo mòn mỏi cuối chân trời
Sao vẫn mờ, lấp lánh tận mù khơi
Ai đã phủ cho đêm dài đến thế
Trông điểm canh nhỏ dần, khan tiếng dế
Quốc kêu sương nã nuốt, tiếc đêm dài
Ếch, nhái cũng tàn hơi, tiếng một, tiếng hai
Hổ, sói, chồn, beo cũng ồ ề mệt ngủ
Nước đã ra khơi, trở về bến cũ
Lá đã xa cây, cuốn cội quay nguồn
Tròn thật là tròn, mà vuông cũng thật là vuông
Vuông lia tròn, đâu còn tròn vuông nữa
Vì trông ngày, nên đêm dài đến rứa !
Nếu không đêm, ngày có nghĩa gì đâu !
Ai lắng nghe được tiếng nói tinh cầu
Một vòng xoáy, ngựa nghiêng vàng nhật nguyệt
Ngày đang xuống, trăng đầu non dân khuyết
Đêm gần tàn, nhật đáy biển chưa lên
Gọi những ai còn say giấc ngủ quên
Hãy tỉnh mộng, kéo đêm dài xuống nữa !!!

**Tan Biển Mãi
Bên Bờ Lau Cát Bụi
Tháng 9 - 2004**

Tôi viết cho em bài thơ buổi tối
Tôi viết cho em bóng tối đang về
Em hãy ngủ đi, đừng có mộng mê
Hãy ngủ một giấc bình yên, ngày mai lại sáng
Sầu mộng chi em, ôm đầu bóp trán
Hết đêm rồi, em có ngủ được đâu
Đêm dù dài, nhưng ngày sẽ qua mau

Đèn leo lét, mong dầu khô đừng cạn
Tôi không ngủ, vì ngủ hoài cũng chán
Mấy mươi năm, mê ngủ, không thấy sao
Một kiếp con người, như giấc chiêm bao
Mê ngủ nữa thì khác nào đã chết
Tôi đã thấy từ khi em có mặt
Em ngủ say, tôi thức, cũng khò khè
Thức và ngủ, hòa nhịp đủ nhau nghe
Tôi sẽ vì em, kéo màn đêm ử rữ
Gà gáy muộn, gọi bình minh ngái ngủ
Biển chìm sâu, đẩy tia nắng bùng lên
Ngày đang vượn, em đừng có ngủ quên
Nhanh đi chứ, kéo mồn ba vạn sáu
Đừng khuấy động, nước bùn đen, quên câu
Tùng lớp xen, từng lớp nén, quên nhau
Bến tang thương, vùi bao lớp biển dâu
Tan biến mãi bên bờ lau cát bụi !!!

Tang Tình Bao Gánh, Nợ Lân Tình Tang !

Tháng 9 - 2004

Ai kêu gió gọi đêm hè
Ngày vừa bớt nắng chớ che oi nồng
Ai kêu rét buốt mùa đông
Vời đi giá lạnh bếp hồng ấm êm
Ai mang xuân đến bên thềm
Ươm hương ướm nhụy cánh mềm khếp hoa
Ai chờ thu đến chan hòa
Cho cây thay lá nhẹ xoa đâm chồi
Bốn mùa tuần tự thay ngôi
Chuyển trao sức sống tô bồi trần gian
Cho mây ngon giấc trên ngàn
Mưa bay lất phất dọc ngang khắp trời
Cho sông về với biển khơi
Mênh mang bến nước đắp bồi phù sa
Cho trăng sáng tỏa trắng ngà
Soi đường chỉ lối lại qua đêm dài
Cho hong giọt nắng sương mai
Mạ non thêm lá vùn đài thêm hương
Làng quê bén gót phố phường
Không chên nghèo khó không lường phồn vinh
Ai hay từng cuộc tử sinh
Nào ai chọn lựa riêng mình cho ai

Cuộc đời ai cũng dùi mài
“Nào ai 'rẻ rúng' của ai làm gì”
Đường đời nương tựa nhau đi
Ai lui bước đến ai đi bước về
Cùng reo nhân thế đê huè
Bước đi còn để bước về nương thân
Trần gian bao gánh phong trần
Tang tình bao gánh, nợ lằn tình tang !

Sông Bến Cũ, Mái Nhà Xưa, Âm - Lạnh !!!

Tháng 9 - 2004

Tôi xin đưa anh về mái nhà xưa bé nhỏ
Tôi xin đưa em về dòng bến cũ đơn sơ
Dòng nước trôi đi dù đưa đẩy mây bờ
Ta vẫn gặp chút dung tình nguồn cội
Đường dọc đường ngang vẽ ra muôn lối
Mảnh trường đời đã đập giữa nát tan
Dòng sông xưa còn le lói ánh trăng vàng
Dừng chân lại, ta về nghe, anh nhé !
Em của tôi vẫn ngậm ngùi nói khẽ
Một quay lưng, biết sao nữa, cho vừa
Lững lờ trôi, nhấp nháy ánh sao thưa
Vẫn nuôi tiếc khung trời xa dịu vợi
Tôi nói anh nghe, một đi sẽ tới
Tôi nói em nghe, một bước sẽ về
Đỉnh xa mờ dù có vạn sơn khê
Leo lên đó, ta reo ngàn gió hú
Cội nguồn xưa muôn đời luôn an trú
Nước cam tuyền rửa sạch mọi nguồn cơn
Một chữ không, vạn hữu sẽ trống trơn
Một chữ có, xưa nay chưa mất một
Anh hãy đêm, ngôi nhà xưa mấy cột !!!
Em hãy xem, mái cũ đỡ mấy kèo !!!
Bờ nghiêng nghiêng từng vách lá cheo leo
Chèo chống lại ngôi nhà xưa ta đó
Em thấp thỏm, ngóng nhìn bên đầu ngõ
Anh chạnh lòng, trông đợi nẻo đường đi
Cùng bước chân, đừng có nói năng gì
Ta sẽ nghe sóng lòng rơi biển mặn
Tan hết rồi những niềm đau cay đắng
Cùng dắt nhau về ngưỡng cửa thương yêu
Cùng lắng nhau nghe hai tiếng nhiều điều

Sông bên cũ, mái nhà xưa, âm - lạnh !!!

Người Lớn Đã Giết Các Em Rồi !!!

*(Viết để thương tuổi thơ ngã gục dưới sân trường ở Beslan,
Cộng Hòa Bắc Ossetia, miền Nam nước Nga).*

Tháng 9 - 2004

Em bé thơ ơi !!!

Người lớn đã giết các em rồi

Giữa sân trường các em ngã gục

Máu nhuộm sân trường thay bút mực

Xương thịt tan tành thay bụi phấn tan hoang

Đôi mắt thơ ngây chưa kịp khóc kinh hoàng

Thân bé bỏng, nát hai chiều mũi đạn

Em chưa kịp quay nhìn chúng bạn

Chúng bạn cũng không còn thời gian thảng thốt nhìn em

Vứt khỏi vòng tay cha mẹ, đóng thêm

Thầy cô cũng lọt tròng, núp ngó

Tuổi thơ các em thành miếng mồi cú vọ

Tảng tạt nhân tình, man rợ, lạnh tanh

Súng nổ, đạn bay, chéo chéo, đoành đoành

Thịt nát, xương phơi, chát chồng, co quắp

Mới ngày nào đi học

Em chưa từng nghe cái gì là con tin

Em chưa từng nghe cái gì là đấu tranh

Những tàn bạo, những điên cuồng, dùng tấm thân bé bỏng

Còn đâu nữa, tuổi mầm non hy vọng

Học hôm nay để cống hiến những ngày mai

Góp mặt cho đời và xây dựng tương lai

Nhưng em viết lên đây :

Tuổi trẻ thơ ngây

Súng đạn banh thầy

Máu nhuộm tình người

Sân trường ngã gục

Trần gian hay địa ngục

Ác quỷ hay Thiên Đàng

Xương thịt nát tan

Ai thù ai oán

Người lớn giết chết em rồi

Bằng hai lần đạn mệnh danh

Bất nghĩa, chính nghĩa, cầu xé, tranh giành

Tuổi trẻ của các em, không cần thứ đó !!!

Nếu là người lớn, đường đường sáng tỏ

Hận thù có chỗ

Giết chóc có nơi

Chưa chắc đã cam

Đừng có mệnh danh
Vũ khí, bạo tàn
Cứ bắn, cứ giết, rồi đổ tình đổ tội cho ai cũng được ???
Chúng em chết rồi, chúng em không hận
Nhưng chúng em hỏi trước
Người lớn có giỏi thì, trả thân mạng cho chúng em đi !!!
Nếu không thì, mai sau làm gì, phải có sách, có qui
Chứ đừng man rợ, bày những trò kinh tởm ???
Có làm được không, cho chúng em biết sớm
Để hồn chúng em, còn tan theo cát bụi phiêu bồng
Chứ đừng cho chúng em là trẻ thơ, đem xương thịt chất chồng
Vùi lấp vội, nhỏ một chút tiếc thương
Rồi người lớn của các người
tiếp tục bày những trò ghê gớm nữa !!!

Núi Rừng Kỳ Vĩ Của Ta Oi !

Tháng 9 - 2004

Mơ núi thăm gọi đầu tình lự
Mộng rừng sâu thức trắng đêm dài
Hỡi núi rừng kỳ vĩ của ta ơi
Ta nghe tiếng oai linh của rừng sâu núi thăm
Núi vẫn ngủ bên rừng già giá lạnh
Rừng vẫn yên bên núi thăm thâm u
Ngày đã chìm trong rừng rợn hoang vu
Đêm lại lặng trong uy nghiêm kỳ bí
Dã thú còn rón rén từng hồi kinh dị
Hùm thiêng còn ái ngại thét tiếng gầm vang
Chim muông vỡ tổ, vụt cánh bàng hoàng
Cùng gào thét thất thanh như chiến trường sôi động
Dưới vực thăm, gió lên cao lồng lộng
Vút đỉnh đồi, đỡ một ánh sao rơi
Rồi im bật không một chút tăm hơi
Rừng khép nghiêng nghiêng đỉnh đồi gió hú
Bóng cả cây cao lạnh mình ủ rũ
Đá tảng hòn chông dựng vách cheo leo
Thác đổ vang vang sâu hút chân đèo
Hòa âm sắc cho núi rừng thêm kỳ vĩ
Nhân thế hãi hùng cho ta huyền bí
Biết bao lần dọ dẫm những uy linh
Tính toán, dự phòng, nín thở, lặng thinh
Biết bao người đi và bao người không trở lại
Núi cả ta đây, đâu có gì quái ngại
Rừng thăm ta đây, đâu ẩn nét thâm sâu
Bồi thiên thu nên núi cả nhiệm màu
Bồi ngàn đời nên rừng sâu hoang dại

Ta vẫn là ta, núi rừng muôn thuở ấy
Ta vẫn là ta, rừng núi mãi thanh thiên
Hùng vĩ, uy linh, mơ mộng, diễm huyền
Nhưng bình dị, vô tư như nai vàng ngơ ngác !!!

Tôi Viết Thơ Để Lại Cho Đời !

Tháng 9 - 2004

Tôi viết thơ để lại cho đời
Tôi viết thơ trang trải nơi nơi
Ai đón nhận, và ai không đón nhận
Sợi thơ cuộn bèo bồng, không quán
Trào tuôn thành dòng, quyện chảy, mênh mông
Chảy trên đồi cao, chảy xuống ruộng đồng
Ven cỏ dại, bên bờ đê thanh vắng
Lên không trung, đọng thành làn mây trắng
Khuất lưng trời, lấp lánh những vì sao
Xuống dòng sông, lăn sóng nước rạt rào
Ra biển cả, vỗ trùng khơi muôn thuở
Em bé mọc đồng, dùng chân bỡ ngỡ
Cô gái ven làng, bến lèn ngừng tay
Chim ngẩn ngơ, rũ cánh thôi bay
Cá lững lờ, đờ man thôi vẫy
Dòng thời gian, lặng yên đưa đẩy
Máy huyền sinh, ngưng động con thoi
Thơ ngập biển đông
Thơ vút lên đời
Thơ tắm Trường Sơn
Thơ phơi đồng nội
Thơ đầy màn đêm, xua đi bóng tối
Thơ kéo ngày lên, đưa ánh sáng về
Thơ ngập lưng đồi, mấy độ sơn khê
Thơ khép biển dâu, thay màu tang hải
Thơ nhìn trần gian nhục vinh, thành bại
Thơ gọi con người, nối lại tình thương
Thơ gãy cung đàn, cất tiếng du dương
Rung nhịp con tim theo làn hơi thở
Thơ tuyệt tình ca
Thơ lay đầu gió
Thơ gác mái chèo, gói tựa dòng sông
Mơ giấc điệp, ôm trăng vàng lay sóng nước.

Máu Chảy Về Tim, Rung Lòng Nhân Thế !

Tháng 9 - 2004

Tôi nghe máu chảy ruột mềm
Tôi nghe máu chảy về tim
Rung động khắp cùng châu thổ
Kiếp nhân sinh, không lẽ tạc thù chiếu lệ
Kiếp con người, không lẽ sống chết thì xong
Nhìn người đau, ta vẫn cứ đứng đưng
Nhìn người khô, ta hững hờ vô cảm
Say quyền lực, đập bạo tàn, những lạm
Mị dân tình, be tham vọng, hư vinh
Ai chết mặc ai, miễn không đá động tới mình
Chiều rữ bóng, rừng già ru cỏ dại
Bờ lau lách, ao tù, reo ếch nhái
Đồng ruộng hoang, đầm lạch, gọi ễnh ương
Tiếng thạch sùng chắt lưỡi, tiếc đêm trường
Trong ngõ tối, “đế mèn phiêu lưu ký”
Vạn vật giùm nhau, tha hồ đổ ky
Không lẽ con người, chui rúc óc đảo hoang
Bóng thời gian, sỏi đá cũng bào mòn
Tình nhân thế, ngàn cân treo sợi tóc
Phớt nhân ảnh, leo đòi cao ì ạch
Phần tình người, lao hổ thẳm, vùi sâu
Góp rong rêu vụn vỡ, bạc mái đầu
Nhồi trái tim đã sẵn sùi chai đá
Tiếng thương yêu con người sao xa lạ
Những trắc ẩn chân tình, không động mỗi từ tâm
Kén đã giăng tơ, xa xót những tơ tằm
Nghe nhịp thở con tim, ta khẽ gọi
Người và ta, có nghe lòng người rã rượi
Ta và người, đừng đày ải người ơi
Mỗi chúng ta, khi có mặt trong đời
Biết bao nhiêu tiếng cười trong tiếng khóc
Vì con người, nếu ta còn nước mắt
Vì nhân sinh, nếu ta còn chút tư lương
Nước mắt kia xin nói lại tình thương
Máu chảy về tim, rung lòng nhân thế !!!

Tôi Là Cô Thôn Nữ

Tháng 9 - 2004

Tôi là cô thôn nữ
Sinh ra mái khói lều tranh
Lớn lên ruộng quán ngô đồng
Xõa mái tóc thè, soi bóng bờ sông
Tuổi mới lớn như màu xanh lá mạ

Tôi là cô thôn nữ
Một tay xin đỡ đàn cho má
Một tay xin đỡ đàn cho ba
Hết hai tay, nên hôn trong trắng ước mơ
Con bướm nhỏ thơ ngây, xin lòng trang sách vở
Tôi là cô thôn nữ
Bên đầu ngõ thẹn thùng hoa mắc cỡ
Đường cô thôn, phe phẩy lá rung cây
Gió từ đông thổi sang tây
Lá kia xanh lá hoa này thơm hoa
Cửa tây mấy lớp mấy tòa
Niềm tây mấy bậc nhẹ thoa nỗi niềm
Tôi là cô thôn nữ
Ngày mùa đang tới bước chân êm
Gạo trắng trắng thanh cối giã mềm
Gánh lúa mềm vai, vai nặng gánh
Gái quê mộc mạc sống êm đềm
Tay cày tay cấy
Tay gặt tay phơi
Tay ôm bó lúa
Tay dãi bó bông
Tôi là cô thôn nữ
Vai mang vai gánh vai gồng
Cho cô thôn nữ ruộng đồng thơm hương
Nón, chằm, sợi chỉ vương vương
Từ vành tới chóp, bao đường biết không
Trông mùa cho lúa trở bông
Trông cho ruộng chín, trông hồng bếp tranh
Tôi là cô thôn nữ
Đầu mùa lúa chín tinh anh
Cuối mùa vun vén để dành mai sau
Bờ ao mái tóc xõa đầu
Bên cầu ngọn nước men cầu chưa qua
Xa gần rồi lại gần xa
Đường quê xóm nhỏ nhường xa hóa gần
Nhà tôi có giậu bao quanh !!!

Mặc Giang - Thơ 14 (online trên
thonhacmacgiang,quangduc,daophatngaynay)

01. Lăn quay con tạo, huyền sinh vô cùng
02. Mai tôi về
03. Trái đất của ta
04. Tôi là Một Con Tàu

05. Tôi là Người Phu Quét Đường
06. Tôi là Người Phu Khuân Vác
07. Tôi là Một Người Thợ May
08. Héo Hon Còn đó, Nụ Cười !
09. Nắng đỏ ngày về
10. Tôi Người Cạo Mủ Cao Su
11. Tôi là Người Phu Hàm Mỏ
12. Ta đứng đó, nhìn ta cùng hư huyền
13. Tôi đi mở cửa thêm hoang
14. Tôi đi mở cửa ngày mai

Lăn Quay Con Tạo Huyền Sinh Vô Cùng !

Tháng 9 - 2004

Từ khi cất bước ra đi
Đến nay nhìn lại, còn gì trắng tay
Thời gian thâm thoát phút giây
Cả đời đếm lại, đến nay còn gì
Sinh ra vốn chẳng có chi
Từ trong cát bụi huyền vi tạo thành
Hồng hoang mở khối tinh anh
Mênh mông huyền tượng song hành cùng tôi
Dọc đường an lão lên ngôi
Phong sương tuyết nguyệt đỉnh đôi trơ vơ
Cho hay con tạo hững hờ
Lang thang vạn hữu trôi bờ tử sinh
Ra đi chỉ có một mình
Trở về cũng chỉ bóng hình mà thôi
Nhân gian trả lại cuộc đời
Trần gian trả lại cho người nhân gian
Lặng thinh im bật âm vang
Vọng lên một tiếng vỗ tan đôi bờ
Bờ này hữu thể tinh mơ
Bờ kia vô tướng cơ hồ có không
Ra đi nào núi nào sông
Trở về nhìn lại núi sông một mình
Uyên nguyên chiếc bóng theo hình
Lăn quay con tạo huyền sinh vô cùng !!!

Mai Tôi Về !

Tháng 9 - 2004

Mai tôi về, Mẹ tôi còn đâu đó
Bóng thời gian, có thấy đứa con xưa
Tuổi đã mòn, đan sợi tóc lụa thưa

Mắt lại lòa, nhìn cội già long gốc

Mai tôi về, Cha tôi dày khó nhọc
Trông dáng tôi, cũng độc thọ trơ cành
Thăm thẳm đôi bờ, đọng giọt khô quanh
Chấm từng điểm dư đồ, rung lịch sử

Mai tôi về, Anh tôi nhìn tư lự
Thuyền phiêu du, xơ mạn sóng giang hồ
Nợ tang bồng xô đẩy cửa hư vô
Chí nam nhi vắt lên đèo kim cổ

Mai tôi về, Chị tôi nhìn ngờ ngợ
Tắm lòng son, mờ sương khói sơn khê
Màu trời xanh, tản mạn chốn xa mờ
Mây đen bạc, phủ bênh bồng trôi nổi

Mai tôi về, Em tôi nhìn không nói
Nẻo đường nào, ê ẩm bước chân đi
Một cánh chim, dù không nghĩa là gì
Nhưng tiếng vỗ, vỡ toang trời âm lặng

Khu vườn xưa, lây lan tràn rau đắng
Thôn xóm nghèo, ủ dột mái nhà tranh
Lúa đơm bông, ngậm sữa ướp tinh anh
Sinh lực cạn, úa tàn cây trái chín

Mạch lòng đất, vương suối nguồn bịn rịn
Tắm làn hơi, nước ẩm ướt lên non
Non nước ngàn năm, non nước chẳng mòn
Dù xây xát, qua từng thời biến động

Mai tôi về, nước in hình đôi bóng
Một bóng hình, hai mặt, nước đôi soi
Bóng hình này vương vấn dáng giống nòi
Bóng hình kia lằng lằng hồn sông núi.

Trái Đất Của Ta

Tháng 9 - 2004

Trái đất của ta
Một hành tinh xanh gắn trong chùm dương hệ
Một tinh cầu mang sự sống tự ngàn xưa
Đón ánh mặt trời, xuyên tầng khí quyển, “lọc, lừa”
Hút vạn vật khỏi ly tâm, đẳng đeo hình bầu dục
Trái đất của ta

Bao gồm năm châu lục
Bảo bọc, nối liền, cách khoảng năm đại dương
Thái Bình Dương, Đại Tây Dương
Ấn Độ Dương nối hải trường thiên thang
Bắc Băng Dương phủ ngút ngàn
Nam Băng Dương, tuyết mênh mang muôn trùng
Phần tư, châu lục tương dung
Á Châu một dải cách vùng Úc Châu
Phi Châu sa mạc phủ đầu
Âu Châu phồn thịnh Mỹ Châu sang giàu
Da vàng da trắng da màu
Vì tình nhân loại chung nhau sống cùng
Trái đất của ta
Hiện hữu vô cùng
Muôn vật tương lân nương tựa
Từ ngàn xưa cũng thế
Cho đến hôm nay và đến tận ngàn sau
Sự sống thi nhau
Trên hành tinh xanh, nảy nở
Trái đất của ta
Một tinh cầu ngàn đời che chở
Xoáy thái dương, cộng hưởng giữa thiên hà
Xoáy từng vòng theo năm tháng dần qua
Mang bốn mùa đổi thay, nhồi sinh lực
Từ vô thủy, đã vô cùng, không dứt
Đến vô chung, lại vô tận, không tan
Có nghĩa gì bóng dáng của thời gian
Ta ôm một khối, đầy, xô, cùng vũ trụ
Ta chống chọi giữa muôn ngàn tinh tú
Ta bão hòa cùng vạn thể bao la
Để hành tinh xanh là mãi mãi của ta
Cho vạn vật tương sinh hòa điệu sống.

Tôi Là Một Con Tàu

Tháng 9 - 2004

Tôi là một con tàu.
Đi khắp sân ga
Đưa người đi khắp nẻo sơn hà
Đưa người về tận lòng phố thị
Tôi là một con tàu.
Đi khắp sân ga
Đi băng qua truông
Đi băng qua suối
Đi băng qua đèo
Kéo đoàn tàu bắt ngang núi rừng hùng vĩ

Tôi là một con tàu.
Rập rình, âm ỉ
Kéo đoàn tàu đi
Từ Nam ra Bắc, từ Bắc vô Nam
Qua từng Tỉnh, Thành, sông núi xanh lam
Tùng dầu mốc, băng qua, liên ranh giới
Nhà ga đứng đợi
Người đến người đi
Mỗi chuyến đi là một chuyến tình kỳ
Tôi phụng khói, lời con tàu lao tới
Đường Sài Gòn-Hà Nội
Đường Hà Nội-Sài Gòn
Hai bánh sắt boong boong
Cho con tàu đi mãi
Tôi là một con tàu.
Băng từng quan ải
Vách núi nghiêng nghiêng, tựa dưới chân đèo
Con tàu nghiêng nghiêng, đeo núi cheo leo
Vút lên cao đất trời lồng lộng
Thăm chân đèo biển cả chìm sâu
Tàu đi ngày tận đêm thâu
Tàu về còn mấy nhịp cầu chưa qua
Tàu đi cách mấy sân ga
Tàu về cách mấy nhịp xa nhịp gần
Hai đường bánh sắt đưa chân
Tàu đi đi mãi bao lần lại qua
Tàu về có nhớ sân ga
Tàu đi lại bỏ sân ga nữa rồi
Người đi người đứng người ngồi
Nhà ga tôi đó con tàu lại qua
Người đi còn nhớ sân ga
Người về còn nhớ phương xa phương gần
Tôi đi dù đã bao lần
Tôi đi tôi nhớ phương gần phương xa
Tàu ơi, về với sân ga !
Người ơi, về với quê nhà dấu yêu !

Tôi Là Người Phu Quét Đường

Tháng 9 - 2004

Tôi là người phu quét đường
Quét ngõ hẻm, lề đường
Quét phố xá, công viên
Gom từng cọng lá, ni lông
Để góp một phần cho quê hương thêm đẹp
Tôi là người phu quét đường

Quét lối thênh thang, quét về ngõ hẹp
Quét từ thuở nào, cho tới hôm nay
Quét chổi cùn ngày, cho tới ngày mai
Cây rung gió cho bốn mùa rụng lá
Chiều thu tím lá vàng rơi lã chã
Nắng mơn da hạ cháy những điều tàn
Đông se lạnh đan mưa bắt giăng ngang
Xuân khoe nụ xác hoa phơi sắc thắm
Tôi là người phu quét đường
Giẫm từng bước lê đi từng chặng
Những con đường quen thuộc từ lâu
Những trụ đèn công rãnh nông sâu
Mỗi khúc quanh rẽ mồn lối nhỏ
Cây chổi sẵn tay một đời gắn bó
Túi rác lưng đầy bỏ xó đeo mang
Từng nhịp thao tác phơn phớt bên đàng
Khua xào xạc, lá rác ê mình, bất động
Ghế đá công viên nằm lèo thối mộng
Người phu quét đường bóng nắng lọt khe
Phách đốc kê thành, tay gói, khò khè
Ru giấc điệp như thiên thần quét lá
Tôi là người phu quét đường
Xuân đến, Thu sang, Đông tàn, nắng Hạ
Cây chổi theo mình, bao rác theo chân
Bốn mùa kè nhau, mưa nắng phong trần
Gom vụn vỡ giữa phố phường hoa mộng
Ngày lại ngày, ai vô tình bỏ đống
Đêm từng đêm, ai ném xả bay bay
Tôi bước qua, nhìn bắt mắt, ra tay
Mở hầu bao, nhét cửa đời thiên hạ
Phố phường đâu lạ
Vóc dáng phong sương
Người phu quét đường
Lom khom năm tháng
Đã có mặt khi vừng đông tỏ rạng
Bóng tôi qua, cuốn hút, khuấy xa mờ
Rồi một mai, cũng giờ đó, như mơ
Tôi xuất hiện và đi qua, biến mất.

Tôi Là Người Phu Khuân Vác

Tháng 9 - 2004

Tôi là người phu khuân vác
Trên đôi vai nặng trĩu những nhọc nhằn
Đẫm giọt mồ hôi lã chã trôi lã
Nhanh thao tác, đạt chỉ tiêu, thờ đốc

Bung đôi tay, tôi nhắc lên cái một
Giẫm đôi chân, tôi bước vững như đồng
Dù vật dụng gì, nặng nhẹ cũng như không
Bóc, vác, đòi, dòi, tôn kho, chất đồng
Tôi là người phu khuân vác
Xí nghiệp, bên cảng, bến xe, cầu cống
Dù nơi nào, tôi chẳng ngại thân tôi
Dùng sức mình tắm mát giọt mồ hôi
Vì ngành nghề, vì miếng cơm manh áo
Gánh gian truân người dân phu khổ nãi
Đề tắm thân, người khuân vác là tôi
Đòi của riêng ai, ai chẳng đua đòi
Miễn sao sống được, sá gì vinh nhục
Tôi là người phu khuân vác
Đường dài thử dốc
Nặng trĩu đôi vai
Bước ngắn bước dài
Bào mòn sinh lực
Nghề nào cũng cực
Đâu phải chuyện chơi
Sống giữa cuộc đời
Ai cho mà có
Sống mà không cần rút, hỏ thẹn lương tâm, mới khó !
Sống mà không khinh mạn con người, dè, bỉ, mới hay !
Khôn cùng, sang trọng, ai bày ?
Ai o quyền quý, ai đày lê dân ?
Trần gian ai cũng có phần
Miền đưng đào hố : cơ bản-thanh cao
Tình người, mới quý chứ sao !
Nghề nào cũng quý ! Thấp-cao làm gì ???
Tôi là người phu khuân vác
Nơi nào cần, cứ gọi
Nơi nào réo, cứ đi
Trả giá, biết bầu, bì
Nếu không, hàng ứ đọng
Ngày hay đêm, sẵn sàng trên bệ phóng
Khuân vác gì, sẽ có mặt, đừng lo
Khỏe thì làm, mệt ngủ khò
Ăn được, ngủ được, trời cho, sung sướng nhĩ
Tôi là người phu khuân vác
Cả một cuộc đời
Khuân vác là tôi
Ở đời, nặng nhẹ chi đời
Có gì vinh nhục, nặng lời mà chi
Ở đời, nặng nhẹ nhau chi !!!

Tôi Là Một Người Thợ May

Tháng 9 - 2004

Tôi là một người thợ may
Đường kim mũi chỉ đêm ngày
Siêng năng cần mẫn khéo tay
Vải cắt nhiều manh, đan thành chiếc áo
Mũi kim chỉ một đường độc đạo
Bao áo quần nhiều kiểu nhiều phương
Phương này cũng biết bao đường
Phương kia cũng lắm không lường bao nhiêu
Mũi kim đường chỉ đáng yêu
Đan thành quần áo nâng niu cho đời
Tôi là một người thợ may
Dù ai ở tận nơi nơi
Nói ni ra mẫu máy lời là xong
Vải đơm bông còn mong chi nữa
Ươm tơ tầm lẩn lữa chi đâu
Vải kia ai cứ chọn màu
Nhuộm từ công nghiệp bền lâu vô cùng
Hai đường sợi chỉ kết chung
Mũi kim se chỉ chẳng bung đâu nào
Tôi là một người thợ may
Dù ai mập ốm thấp cao
Áo quần biết chọn mặc vào dễ coi
Áo quần chẳng có đái bơi
Không biết ăn mặc khó coi người cười
Trúc xinh trúc mãi xinh tươi
Ai xinh quần áo cũng cười xinh xinh
Ai xinh tự thể đẹp xinh
Áo quần không khoác đẹp xinh cho mình
Tùy theo vóc dáng thân hình
Áo quần tặng vẻ cho mình mà thôi
Tôi là một người thợ may
Ngày đêm ghé tựa để ngồi
Đường kim mũi chỉ cho rồi áo ai
Ngày đêm tôi cứ miệt mài
Từng đường kim chỉ một mai sẽ thành
Nào em nào chị nào anh
Áo quần ai rách, khâu lành lại cho
Một đồng nại của công lo
Nhiều đồng, kim chỉ nhỏ to sẽ nhiều
Đường kim sợi chỉ đáng yêu
Cho đời đáng vẻ yêu kiều xưa nay
Ai thương công khó thợ may

Ai thương vải dệt đêm ngày hay không
Vải ơi, còn nhớ đơm bông !
Kén ơi, còn nhớ tơ hồng giăng giăng
Thợ may, còn đó tháng năm
Cho người mặc áo đan tâm mỉm cười
Áo quần may mặc cho đời
Biết bao công khó của người thợ may !!!

Héo Hon Còn Đó, Nụ Cười !

Tháng 9 - 2004

Ai đem nước đổ về sông
Để cho con nước bênh bông trôi đi
Ai đem lệ đổ bờ mi
Để cho đôi mắt nhiều khi hoen mờ
Ai đem mộng phủ lên mơ
Để cho ước vọng vạt vờ trời mây
Ai đem gió đê rung cây
Để cho lá rụng bay bay tháng ngày
Ai đem đắng đổ vườn cay
Để cho nhân thế tỏ bày thiệt hơn
Ai đem ả vất lên non
Để cho rêu phủ đá mòn phong sương
Ai gieo cát bụi bên đường
Để cho mờ mịt tang thương nỗi này
Ai đem lẫn lộn con quay
Để cho điên đảo đọa đày trần gian
Ai đem trăng gửi trên ngàn
Để cho đêm tối bịt ngang lối về
Ai làm loang lở bờ đê
Để cho non nước lồi thè nước non
Một năm xây xát mỗi mòn
Trăm năm thử hỏi có còn gì không
Núi kia đứng đó nhìn sông
Sông kia hun hút, đá chông non cao
Đêm đêm tỉnh mộng rì rào
Ba sinh chìm nổi máu đào còn tươi
Hương quê còn đó ! Nụ cười
Tình quê còn đó ! gọi người Việt Nam
Nỗi lòng đeo đẳng, không cam
Đan tay vun vén, tay làm, tay xây
Niềm đông rúng động niềm tây
Đá vàng, cơ cảm nỗi này tình ta.

Nắng Đổ Ngày Về !

Tháng 9 - 2004

Kén mãi giếng tơ
Tơ tầm rút mãi
Nước kéo lên nguồn
Nước chảy về sông
Mây trắng giăng ngang
Mây ửng màu hồng
Máu chảy về tim
Máu hồng chưa cạn
Cầu gập ghềnh, ta bắt thêm miếng ván
Nẻo chông chênh, ta lót gạch bên đường
Leo ải, trèo non, dù có vạn phong sương
Ta vẫn còn nhau, trên quê hương ta đó
Giông tố nhiều rồi, ta hãy ngăn đầu gió !
Nước xoáy nhiều rồi, ta đắp lại bờ đê
Ta với ta, nào ai lỗi ước thề
Đường muôn nẻo, nên ta đi ngang dọc
Gió lộng Trường Sơn
Ngồi trên đỉnh dốc
Bóng cả cây cao
Ta thấy cả quê hương
Giẫm lối mòn xưa
Ta thấy vạn con đường
Những con đường quê hương
Nói dài lịch sử
Ta kể nhau nghe, quê hương tình tự
Ta kể nhau nghe, non nước ngàn năm
Ta nhìn nhau trong ánh mắt xa xăm
Bông lúa chín, đưa ta về đồng nội
Trời nghiêng bóng tối
Nắng đỏ ngày về
Ta bước đi dọc theo lối bờ đê
Nghe sóng vỗ rì rào sông bến cũ.

Tôi, người cạo mũ cao su !

Tháng 9 - 2004

Tôi người cạo mũ cao su
Màn đêm còn khép, mịt mù tôi đi
Rừng cao su, chẳng nói gì
Lần mò từng gốc, tôi đi lần mò
Một tay lấy mủ, trút vào
Một tay tôi xắn, sao cho sắc lặn
Vỏ cây vừa đứt chưa quăng
Mũ cây trắng đục đã lăn thành dòng

Một cây như thế là xong
Tôi đi cây khác giáp vòng mới thôi
Đèn dầu leo lét rọi soi
Đến khi trời sáng thức rồi rừng khuya
Trời lên đứng bóng tôi về
Một ngày cứ thế, kéo lê cả đời
Cao su từng giọt đầy vơi
Nhựa tuôn tuôn mãi không lời tiếc than
Gia công, chế biến, muôn ngàn
Muôn hình muôn vẻ bằng hàng cao su
Tinh, thô, xấu, tốt, thanh, u
Đủ công đủ dụng trưng thu cho đời
Cao su cạo mủ, người ơi
Nhà tôi nhỏ nhỏ bên đời hoang sơ
Học hành ba chữ i tờ
Lớn lên cạo mủ đến giờ chưa lời
Nghề nào cũng sống trong đời
Quen nghề cạo mủ thì thôi cứ làm
Cao su mùi mủ lên chàm
Nhà tôi ẩm thấp khói lam ven rừng
Tháng ngày cơm gạo đầy lưng
Của tiền rỗng đáy, cầm chừng dân qua
Cao su dính mủ trầm kha
Rừng su dính nhựa sắc pha phong trần
Ai đi lên ải Hải Vân
Tôi vào rừng lá lưa lần trần ai
Cao su mùi mủ chưa phai
Đời tôi cạo mủ, còn dài cao su !!!

Tôi Là Người Phu Hầm Mỏ

Tháng 9 - 2004

Tôi là người phu hầm mỏ
Giữa núi rừng vắng lạnh
Giữa sa mạc hoang vu
Sơn lam chướng khí tỏa khói mịt mù
Thân chống đỡ giữa đất trời vũ trụ
Dã thú, ách tai, phong trần vá đũ
Đoàn dân phu cùng một toán phiêu hành
Mỗi bước đi là một bước mới toanh
Như trái đất mới tựu hình xuất hiện
Tôi là người phu hầm mỏ
Mỏ sắt, mỏ chì, mỏ than, chưa luyện
Mỏ vàng, mỏ bạc, mỏ thiết, mỏ đồng
Mỏ ngọc, mỏ ngà, mỏ thạch, mỏ nhôm
Mỗi một mỏ, ê mình, rón gai, kinh dị

Xuyên thủng đường hầm, vang vang huyền bí
Đá tảng, hòn chông, đập vỡ choang choang
Ám khí, oan khiên, độc địa, kinh hoàng
Tôi vẫn sống và thành công, mở đường khai phá
Mỗi chuyến đi là một vùng mới lạ
Ngày tháng dài hun hút những hoang vu
Hầm mỏ ời, tiếng nói của dân phu
Trôi lạc lõng giữa mênh mông man dại
Tôi là người phu hầm mỏ
Đất phủ đầy người
Mồ hôi nhuế nhối
Bụi tấp tràn thân
Đôi mắt hoen mờ
Người phu một đoàn sống giữa hoang mơ
Như những vết nhỏ nhoi chấm vánh đại địa
Ngày mới đến, còn thoát nhìn ngắm nghĩa
Mỗi chiều về, như hình người dị hợm man khai
Nếu được quay phim, chiếu ảnh, lên đài
Chẳng khác những diễn viên chuyện dài huyền sử
Không, đó là thời đại hôm nay đó chứ
Là những người phu đào mỏ, đào hầm
Ngày cũng như đêm, làm lữ âm thầm
Đẽ phá vỡ những kho tàng mỏ quặng
Ngậm nuốt bỏ hòn để nghe trái đắng
Đập giữa phong trần để ném hy sinh
Trái tang thương mới xây đắp phồn vinh
Lăn gai góc mới kết thành nhung lụa.

Ta đứng đó, nhìn ta cùng hư huyền !

Tháng 9 - 2004

Kéo hoàng hôn cho bóng chiều xuống thấp
Đẩy trăng lên cho trăng vắt lưng trời
Xô sóng về cho sóng vỗ trùng khơi
Xới đồng ruộng cho thơm mùi lúa mạ
Gió xào xạc nghe rùng cây khua lá
Đêm dần khuya nghe tiếng dế ni non
Ta cùng ta để nói chuyện mắt còn
Tùng dòng sông đi qua, cơ hồ mộng寐
Đến là điếm tới, không ngừng không nghỉ
Đi là điếm về, không tiếng không vang
Ta ngồi đây, có phải một gạch ngang
Nối một móc giữa muôn bề như chúng tích
Ta nói người nghe đêm dài cô tịch
Đêm từng đêm, thử hỏi, đó là những đêm nào
Ngày từng ngày, thử hỏi, một ngày nữa ra sao

Ngươi và ta, dùng chỗ nào để tựa ???
Dùng thời gian, bóng hư vô, mở cửa
Dùng không gian, một điểm sống, tượng hình
Cát bụi đi về không hữu lung linh
Đứng giữa mênh mông, đâu là khởi điểm
Nhưng ta có mặt, nên ta vào chuyện
Câu chuyện dài, hiện hữu xưa nay
Ngươi và ta, không một chút may may
Nhưng vạn hữu tồn sinh, nên muôn đời ta có mãi
Giữa hai bước không thời, vô ngại
Giữa hai cửa vào ra, không màng
Giữa hai nẻo đi về, không mang
Ta đứng đó, nhìn ta cùng hư huyền !!!

Tôi đi mở cửa thêm hoang !

Tháng 9 - 2004

Tôi đi mở cửa thêm hoang
Tìm trong dĩ vãng có còn gì không
Nơi này lạnh ngắt như đồng
Nơi kia loang lổ chất chồng phong sương
Nơi này hoang vắng thể lương
Nơi kia rêu phủ vương vương bụi mờ
Lặng thinh, một cõi hư vô
Ngậm cảm, một cõi trơ trơ vô tình
Không nghe một tiếng âm linh
Tâm quang chưa động cửa mình hôn mê
Sao nghe “một cõi đi về”
Mênh mông, trống rỗng, cõi về là đâu
Hay về một cõi nhiệm màu
Không thinh không sắc không màu không vang
Tôi leo lên thử trên ngàn
Lại càng huyền mộng lại càng huyền mơ
Ngàn sao lấp lánh xa mờ
Ngàn mây chìm nổi lững lờ bay bay
Tôi về nghĩa địa loay hoay
Thử nghe âm phủ giải bày ra sao
Mò ma lỏm ngòm tháp cao
Không lay động tĩnh không xao xuyên gì
Ồ hờ tôi bước ra đi
Vô tình động cửa huyền vi, giật mình
Trần gian là cõi sắc hình
Cõi không vô sắc vọng tình mà chi
Thử vang một tiếng lên đi
Không vang tiếng nữa vô vi đã về

Thì ra một cõi đi về
Khi đi mới biết cõi về là đâu
Huyền vi, huyền thể, nhiệm màu.

Tôi đi mở cửa Ngày Mai

Tháng 9 - 2004

Tôi đi mở cửa ngày mai
Thử tìm về cõi vị lai là gì
Trống không, chẳng có cái chi
Hình chưa hiện thể, li ti chưa thành
Mờ mờ cát bụi vờn quanh
Lan lan khói tỏa tử sanh vẽ hình
Bóng kia, nghiêng bóng soi hình
Hình kia nghiêng bóng, vô tình bóng tan
Đường đi không dấu bên đàng
Nẻo về không vết mơ màng mà chi
Hồn chưa mở cửa huyền vi
Chưa vương cát bụi, có chi tựu hình
Mơ hồ vẽ bóng tánh linh
Hữu hình tìm cõi vô hình sao xong
Kìa xem nước chảy dòng sông
Bèo trôi bến mộng, bọt bông bến mê
Một mai con nước trở về
Thử xem bèo bọt còn mê mộng gì
Sao nghe tử biệt sinh ly
Sinh đi vô trụ, tử đi vô thường
Một mai cát bụi còn vương
Tùy duyên đối tác, mở đường hiện sinh
Tôi đang mang một bóng hình
Chưa về cửa tử, cõi sinh sao về
Đừng đem mộng phủ lên mê
Đừng đem biển cả vỗ về ba sinh
Lo chi một cuộc tử sinh
Ba sinh còn có, tử sinh nghĩa gì
Tử, là chuẩn bị để đi
Sinh, là cửa tử huyền vi tạo thành
Cho hay một khối tinh anh
Đem treo lơ lửng trên cành tâm không
Tôi đi, về với mệnh mông !!!

· Mặc Giang - Thơ 15 *

01. Tôi gửi bài thơ thứ nhất
02. Tôi gửi bài thơ thứ hai

03. Tôi gửi bài thơ thứ ba
04. Tôi gửi bài thơ thứ tư
05. Tôi gửi bài thơ thứ năm
06. Nát cõi trần gian, Thiên Đàng chấn động
07. Cõi bào ảnh Phù Sinh hằng hiển hiện
08. Ta bước đi trên quê hương ta
09. Ta xin vào cõi nhân gian
10. Buông tay, Vô Cùng !
11. Ta là Ta mãi mãi
12. Tôi không hứa và tôi không làm được
13. Tuổi trẻ đi qua, Thần Tiên biến mất

Tôi Gửi Bài Thơ Thứ Nhất

Tháng 10 - 2004

Thơ tôi gửi đến ruộng đồng xanh
Đồng thấp ruộng cao lúa trở cảnh
Thoang thoang hương thơm mùi lúa mạ
Cày bừa gieo hạt giống tinh anh

Bài thơ tôi gửi đến miền quê
Xóm dưới làng trên lối ngõ về
Hai buổi mai chiều reo gió nắng
Mái tranh bếp lửa vện câu thè

Tôi gửi bài thơ đến thị thành
Đường dài soi bóng những hùm anh
Phố phường đan kín bao tên tuổi
Đá dẫu mòn nhưng sử vẫn xanh

Tôi gửi bài thơ đến phố phường
Phố phường đô hội của quê hương
Đi về ai cũng mang nhung nhớ
Một thoáng xa xôi của phố phường

Bài thơ tôi gửi đến quê hương
Tình tự lan xa khắp nẻo đường
Thôn dã lam chiều khuya phố vắng
Cho hồn vương vấn những yêu thương

Tôi gửi bài thơ đến nước non
Non thương nhớ nước nước thương non
Nước non gói trọn hồn non nước
Son sắt một lòng dạ sắt son.

Tôi Gửi Bài Thơ Thứ Hai

Tháng 10 - 2004

Bài thơ tôi gửi những em thơ
Tuổi ngọc em ơi đẹp ước mơ
Em hãy vui chơi thời tuổi ngọc
Lớn lên tìm lại chẳng bao giờ

Tôi gửi cho em bé học trò
Bài thơ thành nét để em đồ
Xanh vàng đỏ trắng loang màu mực
Thành bức tranh thơ em chẳng cho

Tôi gửi bài thơ đến học sinh
Nhu trang giấy trắng của riêng mình
Một mai khôn lớn xa đèn sách
Tìm tuổi hoa niên tuyết bóng hình

Bài thơ tôi gửi giới sinh viên
Viễn mộng bay xa thật diễm huyền
Đến những chân trời cao ước vọng
Cùng thơ mở lối bước thanh thiên

Tôi gửi bài thơ thanh thiếu niên
Cái thời tuổi trẻ đẹp như tiên
Đắp xây sức sống nhờ sinh lực
Mang gói hành trang bước mọi miền

Tôi gửi bài thơ đến mái trường
Thầy, Cô vẽ viết phấn bay hương
Phất phơ tà áo vương thơ lại
Để rớt vài câu xuống vệ đường.

Tôi Gửi Bài Thơ Thứ Ba

Tháng 10 - 2004

Thơ tôi gửi đến chị hàng rong
Chị múc liền tay khách đẹp lòng
Kiếm chác đôi đồng lưng cuộn đáy
Sợi thơ khô cạn chị còn đong

Thơ tôi gửi đến giới doanh thương
Sạp, gụ gần xa khắp nẻo đường
To nhỏ hàng hàng đem chất đồng
Người người ngắm nghĩa thấy thương thương

Bài thơ tôi gửi giới công nhân
Gian khổ trôi đi gánh nợ lần

Cát tiếng ngâm vang rơi nặng nhọc
Hồn thơ trang trải bước phong trần

Bài thơ tôi gởi giới nhân viên
Nhất nghệ tinh chuyên lương hậu tiên
Bá nghệ đong đời trôi lặn đạn
Như thơ một chữ viết huyền thuyên

Bài thơ tôi gởi giới trung niên
Đã nửa đời qua nửa dốc triền
Trái sống thắm mình thương trái chín
Nửa sau sao bớt những ưu phiền

Tôi gởi bài thơ giới lão thành
Đã mòn ba vạn sáu trôi nhanh
Thời gian sót lại soi mê tỉnh
Kéo trẻ, rong rêu cỏ ngậm vành !

Tôi Gởi Bài Thơ Thứ Tư *Tháng 10 - 2004*

Bài thơ tôi gởi đến dòng sông
Nước chảy lặn tăn sóng gợn hồn
Nhớ bóng con đò đưa mái đẩy
Đôi bờ bên nước những chiều đông

Tôi gởi bài thơ ra biển khơi
Nhìn xem sóng nước vỗ đầy vơi
Vàng thơ rung động hòa âm điệu
Như sóng vào bờ ra biển khơi

Bài thơ tôi gởi đến cung trăng
Lấp ló cây đa ngấm chị Hằng
Lỡ bước vô tình vương Chú Cuội
Cả hai nhìn lại, ngó xa xăm

Tôi gởi bài thơ đến núi đồi
Thấy gần nhưng bước lại xa xôi
Đường đi gian khó nhiều ngang dọc
Nhưng quyết lòng đi sẽ đến thôi

Bài thơ tôi gởi khách tha phương
Một bước ra đi mấy dặm trường
Ai nhớ lối về thương ngõ vắng
Hồn thơ đệm nhạc hát du dương

Tôi gửi bài thơ khách vắng nhà
Hỏi đi đâu đó cách gần xa
Ngập ngừng tôi để thơ tôi lại
Khi đọc, có nghe những đậm đà.

Tôi Gửi Bài Thơ Thứ Năm

Tháng 10 - 2004

Bài thơ tôi gửi những ngày qua
Đã đến tay ai được mấy nhà
Ai đã vương thơ hòa ý vị
Đưa hồn theo gió gửi xa xa

Bài thơ tôi gửi mấy hôm nay
Cứ sống an vui mỗi một ngày
Sống trọn một ngày là biết sống
Như thơ tuyệt ý mới là hay

Bài thơ tôi gửi những ngày mai
Mở cửa thênh thang chẳng đóng cài
Vạn nẻo đường đời luôn cất bước
Chân trời góc biển lối thiên thai

Tôi gửi bài thơ cho những ai
Thức khuya mới biết trắng đêm dài
Canh tàn thâm thấu đời phiêu mộng
Son có mòn không, sắc có phai

Còn ai tôi gửi nữa hay không
Xin gửi chung thôi chớ trách lòng
Máu chảy về tim đâu cách nhịp
Sợi thơ từng cuộn chảy theo dòng

Tôi gửi bài thơ đã đủ chưa
Bài thơ tôi gửi mấy cho vừa
Thơ nằm gác trọ đêm khuya vắng
Xin hỏi hồn thơ, đã ngủ chưa !

Nát cõi Trần Gian, Thiên Đàng chấn động !

Tháng 10 - 2004

Hỡi những ai, máu oán thù đông lạnh
Hỡi những ai, tình nhân thể đóng băng
Gỗ đá còn đau, vân, số nổi lằn
Con người, không lẽ điên loạn, ngát ngậy, man dại
Tôi biết anh, bịt lương tri quảng đại

Tôi biết chị, khép cửa lớn tâm hồn
Tôi biết em, thờ thánh thiện sắt son
Thành những kẻ tội đồ của cuồng si bạo lực
Chất nổ bao thân, sát khí đặng đặng phần uất
Bom đạn tràn người, chọn hình chọn điếm banh thây
Xương thịt nát tan, gan ruột phơi đây
Bao vụn vỡ, bao bầy nhầy, đồ nát
Anh không muốn sống, tự anh tìm đường nghỉ mát
Chị không muốn sống, tự chị tìm chỗ buông xuôi
Em không muốn sống, tự em đào lỗ chôn vùi
Muốn thì cứ lao, tôi rất tiếc nhưng không hề thúc giục
Cuộc sống an bằng, dùng quyền gì để trút
Xã hội nhân sinh, dùng quyền gì để đày
Bao con người, bao tâm lực, đắp xây
Một ít người núp Thánh Thần, phá vỡ
Những em bé, nằm cong queo, hết thở
Những cụ già, nằm co quắp, há mồm
Vùng sống điều tàn, đất nước tối om
Sao không thấy những niềm đau tức tưởi
Ngày lại ngày, tái diễn hoài, rã rượi
Năm từng năm, bao đồ nát, biết không
Sao nhẫn tâm gieo tang tóc chất chồng
Mấy chục năm, làm được gì, và ai chấp nhận
Ngông cuồng quanh quẩn
Thù hận chưa nguôi
Tiếng khóc con người
Sao không nghe nhĩ !!!
Trên mạng nhện, truyền hình, dùng dao để dí
Một cái đầu, lia cổ, ra giá, để treo
Dã thú bạo tàn vì bản năng, chứ không biết kì kèo
Con người lại mệnh danh, giở trò kinh thiên động địa
Dùng Đất Thánh để làm nơi chiến địa
Dùng nghĩa trang để núp bóng hồn ma
Thương cho người thành ác quỷ Tu La
Nhe nanh vuốt vồ mọi nơi Thánh Địa
Thánh A La, Thánh A La cũng bạt hồn kinh vía
Những người con làm ô nhục tên Người
Họ té Người bằng xương thịt máu tươi
Tan nát cõi trần gian, và Thiên Đàng chấn động !!!

Cõi bào ảnh Phù Sinh hằng hiển hiện
Tháng 10 - 2004

Đeo viễn vọng lên đòi cao Ảo Tưởng
Nhìn con quay xoáy trục cõi trần gian
Lối mòn xưa mờ sương khói bên đàng

Con đường nay bay bay màu cát bụi
Con nai vàng ngẩn ngơ bên bờ suối
Con hùm oai dày dạn giữa núi rừng
Muôn loài ủa vang, rồi lại dừng dưng
Vạn vật trôi lăn, từng hồi biến động
Sấm sét vang rền
Đất bằng dậy sóng
Đảo lộn bong bong
Vật đổi sao dời
Bão thổi cuồng phong
Mưa gió toi bời
Cùng nhào lộn, rồi lặng yên, tím ngắt
Đất muốn lở cứ tự trời tự dạt
Núi muốn lay cứ tự đổ tự nghiêng
Biển muốn động cứ dậy sóng cuồng điên
Người muốn chết cứ nhào lăn bức tử
Rồi theo trình tự
Đây lở kia bồi
Tiếp tục nổi trôi
Cõi trần dây dụa
Đất trời nghiêng ngửa
Đẩy cửa nhân gian
Cuộc tạm chưa tàn
Những trò gian dở
Leo lên dốc cùng ngàn cây than thở
Xuống lưng đèo cùng cỏ dại tiêu ma
Vất từng không vàng vọt bóng trăng già
Nhô góc biển, vừng đông vừa tỏ rạng
Một thời qua như bụi mờ lảng vảng
Một thời nay như sớm tối hoàng hôn
Sao Mai tàn ngóng đợi bóng sao Hôm
Cõi bào ảnh phù sinh hằng hiển hiện.

Ta bước đi trên Quê Hương Ta

Tháng 10 - 2004

Ta bước đi trên quê hương ta đó
Từng bước đi trên vạn nẻo con đường
Nhớ cả quê hương, nhớ phố, nhớ phường
Nhớ dĩ vãng trôi lăn theo dòng lịch sử

Ta bước đi, nghe nổi niềm tình tự
Gió đồng quê len lén cửa đô thành
Những con đường đi đất đỏ bao quanh
Những con đường về xanh xanh đồng nội

Và cứ thế, từng con đường đi tới
Trên quê hương biển rộng sông dài
Quá khứ xa mờ, rủ bóng nhạt phai
Hiện tại hôm nay, cùng nhau dần bước

Thế hệ mai sau, hướng về phía trước
Sẽ bước đi tiếp tục những con đường
Cùng bước đi, ta nghe những nhớ thương
Cùng bước về, ta nghe hồn rúng động

Hồn lịch sử, muôn đời, ta chung sống
Hồn quê hương, muôn thuở, ta đắp xây
Tình anh em, mãi mãi, ta tiếp tay
Tình dân tộc, ngàn đời, không lay chuyển

Tay trong tay, ta nghe lòng xao xuyến
Tình trong tình, ta nói vạn tình thương
Tim trong tim, ta nghe vạn yêu thương
Máu trong máu, ta nghe cùng nhịp thở

Thôi, hết rồi những niềm đau tan vỡ
Thôi, hết rồi đã bao thuở chia xa
Bắc Nam Trung ba mảnh đất một nhà
Ta hát mãi trong bài ca dân tộc.

Ta Xin Vào Cõi Nhân Gian

Tháng 10 - 2004

Ai đi xây mộng trăng sao
Ta đi xây mộng đê vào trần gian
Ai xin vào cõi mây ngàn
Ta xin vào cõi nhân gian bình thường
Ai vào huyền nhiệm phi thường
Ta vào cung bậc vô thường ta chơi
Ai thương thanh thoát tuyệt vời
Ta thương trần thế của người thế nhân
Nhìn trông chiếc bóng phù vân
Để xem cát bụi phong trần tới đâu
Nhìn trông nước chảy qua cầu
Để xem bãi biển nướng dâu cuối bờ
Nhìn trông bánh vẽ trong mơ
Để xem giấc mộng vẽ mơ là gì
Thế rồi cứ thế ta đi
Đất trời rộng lớn chẳng vì riêng ai
Ta đi bóng tối đêm dài
Để nghe sự sống miệt mài về đêm

Ta đi ánh nắng vươn lên
Để nghe sự sống thên thên ban ngày
Nhìn trông từng cuộc đời thay
Có mang mới mẻ đẹp hay không nào
Nhìn trông từng bậc thấp cao
Có mang ý vị thanh tao cho đời
Cảm thương sóng vỗ trùng khơi
Cho bờ cát trắng lở bồi thên thang
Nếu không sóng vỗ miên man
Làm sao có bãi cát vàng xinh xinh
Ta xin giữ chút lưu tình
Để cho bờ cát vẽ hình phù sa
Ta xin giữ chút sương pha
Để cho biển mặn đậm đà mùi sương
Rồi ta cất bước lên đường
Để chia sự sống đau thương con người
Rồi ta xin cất tiếng cười
Để chia cuộc sống đẹp tươi muôn loài.

Buông Tay, Vô Cùng !

Tháng 10 - 2004

Ta từ cát bước tử sinh
Ta mang bao vẻ dáng hình ra đi
Thời gian một thoáng có chi
Không gian một khoảng ta đi vô cùng
Kể từ vô thi vô chung
Cái riêng ta giữ ta dùng cho ta
Đi từ cát bụi vào ra
Đi trong vạn hữu bao la nhiệm mầu
Đi từ không lúc mở đầu
Đi trong vô tận ngàn sau chưa về
Đường trường dù có nhiều khê
Trần gian dù có ê chề ra sao
Không mang đau khổ để vào
Không mang ai oán phóng lao mặc tình
Ra đi chỉ có một mình
Trở về cũng chỉ bóng hình nhỏ nhoi
Ta đi có ánh trăng soi
Ta về có nắng để coi đêm ngày
Trên ngàn mây gió bay bay
Dưới ngàn cát bụi nay này mai kia
Ra đi chẳng có chia lìa
Trở về chẳng để mộ bia lưu bài
Cuộc đời ai để cho ai
Nào ai muốn giữ của ai làm gì

Khi sinh, không hẹn cái chi
Khi tử, không điểm sẽ đi nơi nào
Đi như những cuộc chiêm bao
Buồn không, ai vẽ cây đào trước sân
Ai đem chụp ảnh phù vân
Ai đem trình chiếu phong trần xưa nay
Thời gian một nét hiền bày
Không gian một dấu, buông tay, vô cùng !

Ta Là Ta Mãi Mãi !

Tháng 10 - 2004

Thân bào ảnh trôi trên dòng sinh tử
Mỗi hình hài tụ tán một thời gian
Rồi bay bay theo cát bụi mây ngàn
Tạo vóc dáng cho cõi phù nhiễm thể
Xe chuyển hóa chở vạn loài tinh tế
Cửa vào ra mở muôn loại đến đi
Từ kịch thô cho đến nhỏ siêu vi
Cả hằng sa mà đều riêng cá biệt
Ta kể nhau nghe cận kề để biết
Chuyện hiện sinh, chứ đâu cần chuyện xa xôi
Chuyện hôm nay, chuyện của chính con người
Đồng tác tạo tựu thành, nhưng nào ai giống nhĩ !
Nhân loại năm châu, hàng bao nhiêu tỷ
Có giống nhau, là cùng giống loài người
Còn dáng đi, dáng đứng, tiếng nói, tiếng cười
Cả tâm tư, suy nghĩ, mỗi người mỗi vẻ
Cuộc thế thái, nhân tình là thế !
Ai cũng như ai, nhưng ai có giống như mình
Nên đi đâu, ta cũng vẫn nguyên trình
Giữa vũ trụ mênh mông
Hay tận cùng ngân mé
Thời gian cũng thế
Dù trước dù sau
Không gian cũng thế
Dù có đổi màu
Thân cát bụi, nhưng ta là ta mãi mãi.

Tôi không hứa, và tôi không làm được !

Tháng 10 - 2004

“Tôi không hứa và tôi không làm được”
Khi Mẹ tôi còn sống ở trong đời
Mẹ nói rằng, không lẽ đi là một chuyện mù khơi
Đi là đi, không hẹn ngày trở lại

Đã bao năm, rồi nhiều năm, đi mãi
Thời gian trôi, rồi lại cứ trôi qua
Trăng dù non, nhưng tuổi Mẹ úa già
Sao một chuyến về thăm, xa dịu vợ
Bên đầu giường, Mẹ ngập ngừng khẽ nói
Khi con đi, Mẹ biết đã xa rồi
Trong cuộc đời, Mẹ đã ném đủ thôi
Còn một nỗi, sẽ không yên, lỡ khi nhắm mắt
Ngọn đèn mờ, trước khi tàn, sắp tắt
Dâu cạn khô, còn ẩm ướt ngấm tim
Ráng kéo làn hơi, leo lét, lim dim
Bừng chút sáng muôn màng lia bắc lửa
Mẹ cũng thế, mái tranh nghèo, tựa cửa
Ngày từng ngày cho cuộc sống dần qua
Nghĩ chuyện gần, rồi lại nhớ chuyện xa
Những gì còn và những gì đã mất
Có một người con ở đâu xa lơ xa lác
Những trông mong mà chẳng thấy con về
Tôi thưa rằng để mai một, Mẹ nghe !
Mẹ tôi cười và hình như buồn lắm
Ngọn đèn kia bỗng phụt lên, tắt ngấm
Mẹ của tôi cũng nhắm mắt lia đời
Thôi thế là xong, còn gì nữa Mẹ ơi !
□Tôi không hứa, và tôi không làm được□
Trong cuộc đời, cái gì đi, cứ đi tới trước
Trong cuộc đời, cái gì lùi, cứ lùi lại phía sau
Tang thương nhiều để thắm những biển dâu
Thương nhớ Mẹ nhưng ngàn xa, vĩnh viễn !
Một ngày mai, sẽ về thăm một chuyến
Cố nhiên là về, dù không hẹn thời gian
Tôi sẽ đến bên mộ Mẹ tôi
Nhìn với mây ngàn
Nhìn với không gian
Nhìn dưới suối vàng
Mẹ ơi Mẹ, con đã về đây !
“Con không hứa, và con không làm được” !!!

Tuổi Trẻ Đi Qua, Thần Tiên Biến Mất *Tháng 10 - 2004*

Trong cuộc đời, nếu cho tôi xin
Tôi sẽ xin một lần nguyện ước
Tôi sẽ xin dù chỉ một lần
Tôi không xin to lớn cao sang
Mà chỉ xin thật đơn sơ bé nhỏ
Tôi chỉ xin những ngày xưa tôi đó

Những ngày xưa còn tuổi trẻ thơ ngây
Những ngày xưa vô tư lự, vui vầy
Hồn trong trắng như những trang giấy trắng
Cái tuổi thơ, không biết gì cay đắng
Cái tuổi thơ, nhìn đời, bằng cặp mắt thờ ơ
Cái tuổi thơ, nhìn công danh sự nghiệp, tĩnh bơ
Và tuổi thơ, có nhiều lần tôi khóc
Tôi đã khóc, không phải nhiều nước mắt
Nhưng tại sao nước mắt chảy ngon lành
Chảy rờn rờn, nước mắt chảy quanh
Chảy như không muốn để dành nước mắt
Khi lớn lên, cũng có nhiều lần muốn khóc
Ai bảo rằng, người lớn khóc khó coi
Khóc cũng tím lòng, khóc cũng mềm môi
Giọt lệ cần, ướt vành khô khốc mắt
Nhớ những ngày xưa tôi khóc
Trong những khi tôi được ăn đòn
Ngọt roi tron trót, nghe thật là giòn
Lại còn nghe, này nhỏ, bánh canh ngon không nhỏ
Trong chốc lát, xem như không có
Bỗng quên đi, cùng tuổi trẻ vui chơi
Vây mà sung sướng hơn ngày nay
Tạm được bình an, tạm đủ với đời
Tuy rất tầm thường, và không bằng ai cho lắm
Cái của người lớn, ngày càng thấy thâm
Thì tuổi thơ, chẳng cần những thứ đó bao giờ
Dù tuổi thơ tôi, thiếu thốn chứ chẳng dư thừa
Nhưng tôi vẫn thích cái thời lũng quần ba mảnh
Con nhà giàu, cố nhiên sung sướng, lại thêm quà bánh
Còn riêng tôi thì mấy xu mấy cúc, cơm nguội vét nôi
Đến thèm thường cái ngọt của cục kẹo, miếng xôi
Rồi vui với mái trường, ê a đèn sách
Vây mà thật là “số dzách”
Vây mà thật là thần tiên
Những em bé ơi, trước mặt tôi đó, nhãn tiên
Tôi muốn được như các em nhưng nào có được
Nếu cho tôi xin, tôi sẽ xin một lần nguyện ước
Đó là thời tuổi trẻ những ngày xưa
Chớ làm sao như tuổi trẻ hôm nay
Nhưng tuổi trẻ đã đi qua, là thần tiên biến mất !

Mặc Giang - Thơ 16

01. Vương hình Cát Bụi lang thang
02. Chiếu bóng theo hình

03. Xóm nhỏ Tình Quê
04. Tôi là Người Dân Quê Đồn Điền
05. Tôi là Người Giáo Viên

Vương Hình Cát Bụi Lang Thang *Tháng 10 – 2004 * Thơ Nhạc*

Ai có biết vì sao biển động
Bởi trùng khơi nên sóng cựa mình
Ai có biết vì sao gió lộng
Bởi trời yên không lẽ lặng thinh

Mưa hời mưa sao mưa nhỏ hạt
Bởi vì mây chứa nặng trên ngàn
Những vì sao vì sao man mác
Bởi mệnh mông nhật hết trăng vàng

Thế tại sao đêm về tăm tối
Bởi vì ngày nhận nắng chìm sâu
Thế tại sao đêm còn le lói
Bởi vì ngày nhớ bóng đêm thâu

Ai có lên núi rừng han hỏi
Sao núi rừng thăm thẳm thâm u
Núi mơ rừng ngàn đời ngái ngủ
Nên núi rừng mãi mãi hoang vu

Thế tại sao lá rơi về cội
Bởi gốc già thương nhớ chồi non
Vậy mà sao còn thay lá mới
Bởi lá vàng tàn úa héo hon

Nước miên man từ nguồn chảy xuống
Nên làm cho biển rộng nhớ sông
Núi thương non đeo đeo đến muôn
Nên phong sương tuế nguyệt tang bồng

Thế tại sao vương hình cát bụi
Bởi rong rêu còn phủ bên đàng
Mỗi ly tan xa rồi tiếc nuối
Nên vương hình cát bụi lang thang.

Chiếc Bóng theo Hình *Tháng 10 - 2004*

Ai đi thơ thân bên đàng
Để cho cơ cảm trăng vàng đôi soi
Ai đi chiếc bóng đơn côi
Để cho mình lại lẻ loi với mình
Ai đi chiếc bóng theo hình
Để cho đêm vắng nặng tình về khuya
Bao vì tinh tú ô kìa
Xa mờ lấp lánh để chia khung trời
Bên bờ cát trắng lở bồi
Mênh mang sóng vỗ nổi trôi vô tình
Bên hồ bóng nguyệt lung linh
Gợn soi đáy nước in hình lao chao
Lơ thơ mấy ngọn trúc đào
Phất phơ trước gió xạc xào hồn ai
Sao Hôm chờ đón Sao Mai
Để trông đêm vắng đã dài đến đâu
Ai ngồi tựa bóng đầu cầu
Để cho mặt nước rầu rầu tang thương
Đêm dài đắm ướt mưa sương
Đường đi đứng lại trên đường ai đi !!!

Xóm Nhỏ Tình Quê

Tháng 10 - 2004

“Ai đi cũng nhớ quê nhà
Nhớ cơm dưa muối nhớ cà dầm tương”
Ai đi cũng nhớ quê hương
Nhớ đi ngõ tắt nhớ đường cái quan
Nhớ tre mấy lũy bên đàng
Nhớ rau mấy líp nhớ hàng trúc xinh
Nhớ đồng ruộng lúa xanh xanh
Nhớ mùa lúa chín rộn quanh cả làng
Xóm trên xóm dưới họ hàng
Quê nhà nghèo khó dân làng có nhau
Nhớ khi no ấm khổ đau
Cả làng nhanh nhẹn bảo nhau đỡ đần
Quê nghèo xóm nhỏ tương lân
Nghèo tiền nghèo bạc tình thân không nghèo
Nhớ lòng đeo dạ đắng đeo
Như bầu với bí cùng leo một giàn
Nhớ dòng sông nhỏ băng ngang
Mỗi khi nước lớn ò sang đưa ò
Đêm thanh câu hát tiếng hò
Làng quê xóm nhỏ ấm no hữu tình.

Tôi là Người Dân Quê Đồn Điền

Tháng 10 - 2004

Tôi là người dân quê, trên đồn điền nho nhỏ
Ngày hai buổi mặn mà sương gió
Mỗi sáng chiều tắm gội nắng mưa
Miếng cơm canh ngon dở cũng vừa
Hoàng hôn xuống ê mình rã rượi
Tay cuốc, tay cày, tay đào, tay xới
Tay xách, tay mang, tay nhổ, tay trồng
Tay vuốt, tay ve, tay bón, tay phân
Chỉ có hai tay mà tay nào cũng có
Tay bóp trán, đong tháng ngày gian khó
Tay chai sần, đưa đồng áng dâng cao
Tay bấm đốt, từng mùa, vụ, được nào
Tay chống đỡ, năm này tôi kiếm lại
Tôi là người dân quê, trên đồn điền nho nhỏ
Sống nghề nông, gian lao đâu ái ngại
Dù tâm thân, sức lực cũng hao mòn
Nhưng hy vọng, từng mùa sẽ thu hoạch khá hơn
Bù đắp lại những công lao khó nhọc
Ngày từng ngày, từng bữa ăn lây lất
Đêm từng đêm, từng giấc ngủ mê man
Thoáng trông qua, ôi cực khổ vô vàn
Nhưng cứ thế, người dân quê phải sống
Tôi là người dân quê, trên đồn điền nho nhỏ
Cái vui của tôi là cây quần cong ngọn
Trái sum suê, đeo vắt khắp mọi cành
Những luống, những giòng, vươn nắng tươi xanh
Chỉ trông đợi vụ này không ế ẩm
Giọt mồ hôi, ngày qua ngày, đã thấm
Nặng gian truân, theo năm tháng, đã quen
Chỉ mong sao cho thời tiết ấm êm
Đừng nghiệt ngã, đọa đày chi lắm nỗi
Người dân quê một đời cặm cụi
Vợ trông chồng sớm tối đèn khuya
Nhà tôi ơi, lỡ việc chưa về
Con thương cha, ráng công đèn sách
Tôi là người dân quê, trên đồn điền nho nhỏ
Đời vươn lên, đèo lao ì ạch
Sống cần cù, nhạt nắng sương phai
Chút còn dư, góp nhặt gia tài
Tương lai tới, chờ trông mùa, vụ
Một vá đủ phong trần chưa đủ
Người dân quê còm cõi tháng năm

Mắt cần sâu lo nghĩ xa xăm
Hồi đồn đồn, đời dân quê tôi đó !!!

Tôi là Người Giáo Viên

Tháng 10 - 2004

Tôi là người giáo viên
Cả cuộc đời gắn liền trường lớp
Cả tâm tư nặng nợ học trò
Giáo án, giáo trình nhuần nhuyễn nhỏ to
Giảng dạy, truyền trao đã mòn cuống phổi
Ngày giờ dài, đều đem ra nói
Năm tháng rộng, đều gói cho xong
Nghề giáo viên, chữ nghĩa đèo bồng
Lời văn vẻ, gọi ngành giáo dục
Tôi là người giáo viên
Có phải chăng đó là một nghề thiên chức
Trân quý tinh hoa nên nhẫn bóng sân trường
Đẻo ngọc đái vàng nên mòn bảng phấn hương
Lương bổng đâu bằng lương tâm nghiệp vụ
Bao sách vở đã nát nhàu chưa đủ
Còn chinh trang cho cập thế cập thời
Mỗi em học trò là một nét tinh khôi
Nên nhà giáo phải là người tinh tế
Tôi là người giáo viên
Học trò của tôi, nhiều không thể kể
Mỗi một năm, từng lớp mới thay hoài
Còn phần tôi, một lớp cũ dạy thôi
Mọi trang sách đã làu thông từng chữ
Theo thời gian, các em ra trường, tứ xứ
Tôi ngồi đây, còn đếm lá sân trường
Các em trưởng thành, đi khắp muôn phương
Tôi ngồi đây, nhớ trò xưa trường cũ
Tôi là người giáo viên
Ngày hai buổi, thầy trò hội tụ
Tháng năm dài, bán cháo tư lương
Mới trông qua, đạo mạo đường đường
Khi nhìn lại, nghèo tro túi mốt
Nhưng tôi thương mái trường lớp học
Nhưng tôi thương tuổi trẻ học trò
Nên sống nghề xơ xác như mo
Như pho sách treo màn lưới nhện
Tự kim cổ, danh xưng trù mến
Tiếng yêu thương, hai chữ Thầy Cô
Các em lớn lên, dù làm gì, cũng gọi học trò
Đời tôi đó, nhà giáo già lụ khụ

Tôi là người giáo viên
Trường xưa lối cũ
Sách vở chưa mòn
Vừa yêu nghề, vừa yêu cả tuổi non
Trao thể hệ niềm tin yêu hy vọng.

Mặc Giang – Thơ 17

(10 bài này dùng font chữ Times New Roman, Unicode)

1. Một ngày mai sẽ mới
2. Khôn khổ một đời, Xe Thổ Mộ
3. Tôi còn đó, vô cùng !
4. Té một lần, ngã gục !
5. Lại một nhịp cầu !

Một Ngày Mai Sẽ Mới

Tháng 12-2004

Từ hồ thẳm trèo lên đỉnh dốc
Từ sông sâu lặn lội vô bờ
Chấm điểm son để làm dấu mốc
Nghiệt ngã rồi tỉnh mộng ngu ngơ

Từ vũng tối tìm ra ngõ sáng
Từ chông gai rẽ lối lên đường
Thuyền ra khơi xa rời bến cạn
Đưa con thuyền rẽ sóng trùng dương

Cuộc đời nào ai cho mà có
Nhục vinh nào cũng chẳng ai cho
Mọi bại thành đi từ gian khó
Đói lạnh nhiều mới quý ấm no

Biết khô đau đừng đày cát bụi
Biết tình người đừng ải tang thương
Để một mai không nhiều tiếc nuối
Không hận sâu bi lụy vấn vương

Từ đôi chân ngẩng đầu đi tới
Từ đôi tay ra sức đắp xây
Cho ngày mai một ngày sẽ mới
Quyết bước đi trọn cuộc đời này

Từ tâm tư khai đường mở lối
Từ tâm lòng xây dựng tin yêu
Đẹp như trăng óng vàng chiếu rọi
Cho người người gìn giữ nâng niu.

Khốn khổ một đời, Xe thổ mộ !

Tháng 12-2004

Bao nhiêu năm sao vẫn như thế đó
Sắt dẫu hoen và đá dẫu hao mòn
Thực chất nguyên si, chẳng chút nào hơn
Lăn lóc mãi trên vành xe thổ mộ

Cổ đẩy chạy trên gập ghềnh loang lổ
Đáp vá nhiều chiếc vỏ cũ tan hoang
Đáp chỗ này, xì chỗ khác vỡ toang
Lôi ì ạch, đã quá thời phé thải

Bao ghé cũ thay nhau hoài ngại đại
Đạp chùn chân chưa thấm thấu tâm can
Đường đi đồ nát, sỏi đá chẳng màng
Ra oai lực, tung mịt mù bụi bặm

Đã bao năm, chai sần ra sức nắm
Là bấy năm, xịt ra khói chơi vơi
Oan nghiệt nhau chi, cay đắng cuộc đời
Đau khổ trăm đường, cỏ cây xơ xác

Ngã bóng hoàng hôn, sương sa điểm bạc
Mở cửa hoàng tuyền, bệ rạc rêu xanh
Đáp vá chi những rách nát trông tránh
Cho khốn khổ, một đời, xe thổ mộ !!!

Tôi Còn Đó, Vô Cùng !

Tháng 12-2004

Cửa hư vô vẽ hai chiều đóng mở
Ngõ đi về dẹt hai hướng có không
Đường tử sinh, một bóng hình nín, thờ
Nẻo luân hồi, một dấu vết đi rong

Biển mênh mông nên trùng dương dậy sóng
Nước vô bờ nên cứ cuốn trôi đi
Mây lang thang nên bay bay lòng lộng

Gió vô tình nên thổi nhẹ vu vi

Tôi đã đi từ ngày xa xưa đó
Đến ngày sau chưa dừng bước vào ra
Nếu hoang vu, tôi hương hồn tượng đá
Nếu mặn nồng, tôi là lá là hoa

Nếu là có, thì đầu nguồn vô thi
Nếu là không, thì tận đáy vô chung
Nếu là tử, thì tôi đây, vô vị
Nếu là sinh, thì tôi đó, vô cùng

Đi với không, tôi đây là ai đó
Đi với có, ngày mai tôi ở đâu
Trong mênh mông, tôi tắm thân bé nhỏ
Trong hiện hữu, tôi còn đó, nhiệm màu.

Té Một Lần, Ngã Gục !

Tháng 12-2004

Trong cuộc đời biết bao lần vấp té
Vấp té rồi thì ngồi dậy, đứng lên
Nhưng có khi, chỉ một lần vấp té
Là chết cuộc đời, nằm luôn, ngã gục !
Dù thanh thiên bạch nhật
Dù khí phách, ươn hèn
Đem tan hoang đổ nát xuống thềm
Ôm tử nhục, vò đầu thân phận
Một lần cặn bản
Trăm sạch ai nghe
Có miệng đóng dè
Làm sao nói được
Thanh, bịt lối trước bức màn ô trược
Bạch, phủ dày bối bóng tối âm u
Một sa cơ, đành khép kín thiên thu
Ngàn chân thiện, cho miệng đời mai mỉa
Tranh thủy mặc đã sẫm màu sắc tía
Ngọc vỡ toang thua sỏi đá bên đường
Còn gì nữa đâu, ai tiếc ai thương
Chơn hay giả, lửa lên rồi, đốt cháy
Ai có hiểu và ai không hiểu
Cuộc đời, chỉ một lần thế ấy
Thôi hết rồi, tất cả đã tiêu ma
Còn đâu trăng ngọc trắng ngà
Còn đâu cây cội lá hoa, gãy cành

Còn chăng, một khối tinh anh
Đêm đêm thao thức, treo màn điểm sương
Có những con đường
Đường nào không tới
Có những con đường
Nghẽn lối sao ra
Đập vỡ giải ngân hà
Nghĩa gì chim Ô Thước
Lông se thắt đóng, có cánh sao bay
Trời cao đất rộng, khép kín từ đây
Nương nịu đôi tay, vẽ đời thân phận
Vòng quay lẫn quân
Kết liễu buồng màn
Xin người đi, đi hết cõi trần gian
Tôi đứng lại, nhìn đời trong tâm lặng !!!

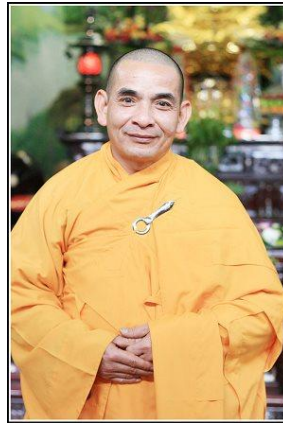
Lại Một Nhịp Cầu !

Tháng 12-2004

Mong em hiểu, đừng cho tôi nói trước
Nói cho em, tôi biết nói những gì
Viết cho em, quả thật khó quá đi
Em giữa dòng, tôi cuối sông, xa lắc
Hai mốc thời gian, làm sao có mặt
Hai khối đỉnh đầu, đâu dễ giống nhau
Tôi ngập ngừng ngẫm nghĩ giây lâu
À, có thể, qua nhịp cầu vạn lý
Chỉ cần em hãy lia ngôn, nắm ý
Lời của tôi, nhưng hiểu ý là em
Rồi chính em bước đi những khung thêm
Của từng bậc giữa trường đời muôn nẻo
Xưa tôi đi, qua cầu tre lắt lẻo
Nay em đi, qua cầu vánh đóng đinh
Mai biết đâu, là cầu khí gập ghềnh
Nhưng em nên hiểu, qua cầu, làm chi mới được
Vây thì có gì là sau với trước
Ta có thể hiểu nhau bằng ý thay lời
Cuộc đời này, nhiều ngõ ngách em ơi
Ta hãy nhìn nhau qua nhịp cầu giao cảm
Nói cho em nghe
Ngay cả tôi đây
Thôi “bỏ qua đi tám”
Trong chính tôi, mỗi một ngày đã đổi khác triền miên
Huống nữa ta khác nhau
Không gian, thời gian, thế hệ, mọi miền

Đừng đòi hỏi những gì như đinh đóng cột
Đường của em đi, em hãy đi cho tốt
Đường của tôi đi, tôi cứ đi cho cùng
Dù khác nhau, nhưng ta mãi đi chung
Giữa cuộc đời, tình thương và sự sống.

(trong Mạc Giang – Thơ 17, gom 10 bài online trên 3 trang nha, thì có 5 bài cuối của quyển 2 và 5 bài đầu của quyển 3)

Tác giả Thích Nhật Tân (Mạc Giang)

<http://quangduc.com/author/about/45/tt-thich-nhat-tan-mac-giang->